9. Årg. JUNI 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1755

En kinesisk militärmandarin och hans soldater.

Innehåll:

»Ropet om frälsning sig tränger så vida». — Svenska Missionens i Kina årsmöte. — Ishî i fågelperspektiv. — Axplock från Tongchow-fu. — Tankar vid återblicken på mitt första år i Kina. — På resa. — Våra tillfällen i Kina. — En salig dödsbädd. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning. — Bokannons.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

"Ropet om frälsning sig tränger så vida.*"

1 Tess. 1: 1—10.

Den kristna församlingen i Tessalonika var en af de första församlingar, som grundades i vår världsdel. I Apg. 17: 2—4 skildras för oss uppkomsten af denna församling, som ungefär ett halft år senare fick mottaga det bref, hvarur vår text är hämtad.

Mellan Paulus och den af honom grundade församlingen se vi, att det rådde en stor kärlek. Och dock var denna kärlek blott en svag återglans af den kärlek, hvarmed Kristus älskar församlingen, och den, hvarmed församlingen borde älska Kristus.

De underrättelser, Timoteus medfört om tillståndet i Tessalonika till den i Korint varande Paulus, voro af glädjande art. Aposteln utbrister äfven i en jubelsång af tacksamhet mot Gud för tessalonikernas verk i *tron*, deras arbete i *kärleken* och deras uthållighet i *hoppet*, dessa tre yttringar af det kristliga lifvet, som med hvarandra hafva ett så djupt inre sammanhang.

Hvaraf kom det sig då, att den tro, som är verksam i kärlek, liksom det hopp, som icke är ett drömmande hopp, utan ett öfverflödande hopp, som drifver till arbete, i så rikt mått fanns hos församlingen i Tessalonika?

Jo, däraf att evangelium kommit till dem icke blott i ord utan i kraft och i den Helige Ande, att de män, som förkunnat Kristus ibland dem, i sanning kunde säga om sig: »I ären vittnen och äfven Gud, huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi uppträdde hos eder.» Evangelii budskap hade därför af tessalonikerna *mottagits* med den Helige Andes fröjd, om än under stort betryck.

»I blefven», säger aposteln i sitt bref, »våra efterföljare och Herrens.» *Våra!* Just genom detta uttryck påpekar Paulus, hvilket ansvarsfullt värf det är att föra andra till tron eller med andra ord vara missionär. Vi gifva i arf åt våra andliga barn de egenskaper, som kännetecknа vårt eget andliga lif. Små fel hos andliga ledare kunna växa ut till fruktansvärda lyten hos deras efterföljare. Må vi därför, så många som utföra Andreastjänst i världen, vare sig det är här hemma eller ute på hednafältet, se till, att vi lefva riktigt nära Herren och själfva i allt äro hans trogna efterföljare!

Hvad var nu resultatet af att tessalonikerna på detta sätt hade mottagit evangelium, att de blifvit Herrens och Pauli efterföljare?

Jo, att de blifvit föredömen för alla troende i Macedonien, ja, att från dem ljudet af Herrens ord utgått icke allenast i de närmast liggande provinserna, utan att öfverallt deras tro på Gud kommit ut.

Ett kraftigt andligt lif föder ovillkorligen missionssinne eller rättare, det verkar i och för sig missionerande. Under den första kristna tiden fanns icke mycket af ordnad mission, och dock spridde sig kristendomen så hastigt, att efter tre århundraden hela den då kända världen var genomträngd af evangelii förkunnelse.

På samma sätt går det på många missionsfält äfven i våra dagar. Ljudet af Herrens ord tränger ut i allt vidare kretsar. Det går, som det heter i sången:

»Hör, hvilken skälfvande ångestfull suck går fram:
Kommer dag ej snart, kommer dag ej snart?
Hedningars skaror så sucka och kvida, — Ropet om frälsning sig tränger så vida.»

Just i går föllo mina blickar på några ord i en engelsk missionstidning**, som bevisa detta, och som jag vill återge, i hopp att de må hjälpa oss att fatta ställningen och behofvet. De utgöra en böneskrift från några kineser i provinsen Fuh-kien till en missionär i Hok-chiang och hafva följande lydelse:

»Till den vördnadsvärde gamle kyrkoläraren. Vi nalkas dig med vördnad och i ödmjukhet. Vi äro invånare i en ringa och obetydlig by och hafva i hela vårt lif varit försänkta i afguderi. Vi äro lika människor, som sitta i ett mörkt hus utan en enda ljusstråle. Vi hafva lyckligtvis sammanträffat med eder kateket. Han besökte vår by och talade till många af oss. I afsikt att frälsa oss förkunnade han med mycket allvar läran. Sedan vi hört hans ord, förstå vi, att det finns en Frälsare, som kan frälsa våra själar, borttaga våra synder och befria oss från att vandra på den orätta vägen.

Nu äro vi lika människor, som hafva fått se en skymt af solen och himmelen. Men vi frukta, att om vi icke alltid få behålla kateketen hos oss, så att vi få höra mer af läran, skola vi blifva helvetets barn.

Vi bådo innerligt kateketen stanna i vår by för att undervisa oss, okunniga människor, och öppna våra hjärtan, så att vi icke gå miste om ljuset, men han sade, att han icke utan edert tillstånd kunde göra det. Vi förstå, att det är svårt att bygga en stor kyrka — det bedja vi eder icke heller göra; vi skola ställa rum och möbler i ordning och vilja icke orsaka eder något besvär. Några af oss skulle väl kunna gå till kyrkan i Sungâ (1 1/2 mil), men kvinnor och barn kunna icke gå så långt. Om vi hade en kyrka här, kunde vi komma hvarje morgon och afton för att lära och så undfly djäfvulen och närma oss Gud. Detta skulle vara en stor förmån.

Tid efter annan gifver någon af våra rika män gåfvor för de fattigas lekamliga väl, men våra själar äro viktigare än våra kroppar, och vi bedja eder allvarligt sörja för dem. Vi hoppas innerligt, att I mån låta kateketen komma hit och hålla skola här, så att våra hustrur och döttrar också kunna få höra läran och blifva Guds barn. Frukten icke, att vi skola besvära på annat sätt! Vi bedja eder:

* Utdrag ur ett föredrag af dr. *Karl Fries* vid S. M. K:s årshögtid Kristi Himmelsfärdsdag.
** C. M. S. Gleaner 1904 s. 71.

sitten icke stilla och låten oss gå förlorade, utan låten kateketen komma, så att vi få lära att vandra på den himmelska vägen till lifvet! Om detta sker, skall det blifva som en nyskapelse för oss och lända till Frälsarens ära. Om icke, kunna vi icke lyckligt nå det himmelska hemmet. Ryktet om eder godhet har spridt sig vida. Räcken ut båda edra händer och hjälpen oss! Läggen icke armarna i kors! I ett bref är det svårt att uttrycka allt, som hjärtat känner, men edert bifall skulle af oss värderas mer än en gåfva af 1,000 guldstycken.»

»Ett smärtefullt rop, Från år och till år,
Kring öknar och haf det så klagande går,
Ett rop från de folk, som förtäras af smärtan.
Ett rop ifrån suckande, sorgtyngda hjärtan,
Det kommer till mig, Det kommer till dig.
Vårt svar, o säg, huru ter det sig?»

Ja, huru ter sig vårt svar? Skola vi lägga armarna i kors, eller skola vi sträcka ut båda händerna för att hjälpa?

Vi klaga med skäl öfver att missionssinnet är så svagt. Hvarför är det så? Därför att vi icke mottagit evangelium på samma sätt som tessalonikerna med den Helige Andes fröjd och icke i sanning blifvit Herrens efterföljare.

F. B. Meyer frågade nyligen en af den engelska arbetarerörelsens ledande män, hvarför arbetarna i allmänhet hålla sig så fjärran från kyrkor och andra gudstjänstlokaler. Svaret lydde: »Därför att de hos de kristna se så litet af den ande, som talar i bergspredikan.»

Och så ännu ett: den första kristna församlingen lefde i väntan på, att Kristus skulle återkomma för att upprätta sitt rike i härlighet och hålla dom på jorden. Månne icke källan till mycket af den slapphet, som kännetecknar det kristliga lifvet och missionsintresset i våra dagar, är att söka i den slapphet, som råder i fråga om tron på Kristi tillkommelse? Själfva Kristi uppståndelse sättes ju ifråga såsom ett historiskt faktum, och man nöjer sig med att framhålla blott uppståndelsens betydelse i allmänhet. Och om den tillkommande vreden vill man icke alls höra talas, ty »Gud är kärleken».

En slapp tro föder en slapp kärlek och ett slappt hopp. Modlöshet, svaghet och overksamhet blifva resultatet. Må vi djupt ödmjuka oss inför Herren, blicka upp till honom i förtröstan och med tro lyssna till hans ord:

»Se, jag kommer snart, behåll det du har, att ingen må taga din krona!» Amen.

Svenska Missionens i Kina årsmöte.

Kristi Himmelsfärdsdag samlades missionens vänner för att fira S. M. K:s 17de årshögtid. Förmiddagens möte hölls i K. F. U. M:s hörsal, eftermiddagens i Betlehemskyrkan.

Sedan de församlade gemensamt sjungit: »Hela världen fröjdes Herren», öppnades mötet af Ordf., Kommendörkapten *O. v. Feilitzen*, som till inledningsord uppläste 1 Tim. 3: 16: »Erkändt stor är gudaktighetens hemlighet: Han, som har blifvit uppenbar i köttet, rättfärdigad i Anden, sedd af änglarne, predikad bland hedningarne, trodd i världen, upptagen i härligheten.»

»Vår Herre Jesus Kristus», yttrade tal. bland annat, »är gudaktighetens hemlighet. I honom ligga fördolda alla visdomens och kunskapens skatter. Men icke nog härmed. Från honom är det, som allt lif utflödar i församlingen. Han är själfva källan, hvarifrån all kraft kommer. Den tid, då Paulus skref sitt bref till Timoteus, fanns det endast ett fåtal kristna församlingar. Men orsaken till att dessa små församlingar stodo fast under alla förföljelsens stormar var *Kristus*, gudaktighetens hemlighet. *Han* gaf sin lilla troende skara en öfversvinnelig kraft, så att den motstod alla otrons, syndens och mörkrets makter. Han gjorde församlingen till en grundpelare, ett grundfäste för sanningen. Hans inneboende i de sina gjorde, att från dem utströmmade en sådan väldig kraft, att hedendomen på ganska kort tid bragtes på fall.

Är icke gudaktighetens hemlighet i våra dagar lika stor? Är det månne för mycket att tro, att hedendomen äfven i det stora kinesiska riket är nära att falla? Det fanns icke flere missionärer inom det stora romerska riket, än det f. n. finnes i Kina. Vi kunna i sanning säga vid en återblick på det gångna året, att hedendomen i Kina skakats i sina grundvalar, och att Herrens fotspår där drypa af fetma.

Om han, som är gudaktighetens hemlighet, kommit in i vårt lif, skulle det icke då vara vår glädje att på något sätt främja hans verk därute, att *offra* oss därför? Icke förrän bönen blir en bön ända till lidande, till *uppoffring*, skall den bära någon frukt. Icke förrän arbetet blir ett arbete, förenadt med *uppoffring*, något, som liksom tager i oss, blir ett utgifvande af oss själfva, kan det bära verklig frukt.

Må Herren låta sin nåd öfverflöda till oss, så att vi kunna tjäna honom, såsom han vill! Ja, må äfven denna dag bringa ny kraft till våra hjärtan från honom, som är gudaktighetens hemlighet! Amen.

Missionssekreteraren *Josef Holmgren* meddelade därpå utdrag ur årsberättelsen (se nedan.)

Af Dr. *Karl Fries* hölls därefter det föredrag, som i tidningen förut är återgifvet.

Sedan missionssången »Re'n bådar morgonstjärnan» gemensamt afsjungits, ställdes af sekreteraren några minnesord till den unge man, *Rikard Andersson*, som denna dag skulle afskiljas för missionskallet.

Utgående från orden: »Samuel tjänade inför Herrens ansikte», framhölls hurusom detta är platsen för hvarje Herrens tjänare, som vill hafva framgång i sitt arbete.

Inför Herrens ansikte lära vi känna vår egen svaghet liksom Guds stora kraft. Inför Herrens ansikte lära vi att hålla ut i trons frimodighet och växa i denna frimodighet. Inför Herrens ansikte lära vi att vänta all seger och framgång från Herren och att gifva Gud all äran. Inför Herrens ansikte lära vi känna den heliga kärlek, som Gud har till oss, och som blef uppenbarad, då han gaf sin Son. Inför Herrens ansikte lära vi känna det omätliga värdet af odödliga själar och väckes i våra

hjärtan en trängtan att göra allt för att samla dessa själar till Herren.

Den unge mannen invigdes därefter under bön och händers påläggning för Herrens tjänst i Kina.

Med afsjungande af: »Oss välsigna och bevara» afslutades så förmiddagens möte.

Kl. ½ 3 samlades ett 70-tal af missionens vänner till gemensam middag på Hushållsskolan V. Trädgårdsgatan 19. Samvaron, som präglades af en stilla och kärleksfull ande, afslutades med att herr *A. F. Tiselius* en kort stund talade till de närvarande om, huru allt från början till slut är af *nåd*. Herr *Joh. Hedengren* gladde äfven de församlade med sång.

Det offentliga mötet vidtog åter kl. 6 i Betlehemskyrkan med föredrag af pastor *T. Lindhagen* och ingeniör *W. Widmark*. Grundtanken i den förres föredrag var Jesu ord till sina lärjungar: »*I skolen vara mina vittnen.*» Den senare talaren, som hade till text berättelsen om Naaman och den lilla judiska flickan, framhöll, huru detta barn ägde en missionärs *hjärta*, en missionärs *tro*, en missionärs *kärlek* och en missionärs *kraft*.

Drifna af Kristi kärlek hafva män och kvinnor från vårt land gått till det aflägsna Kina, där millioner sinom millioner lida under syndens spetälska. Deras hjärtans suckan är denna: »O, att dessa olyckliga vore hos den profet, vi känna! Han skulle göra dem fria från deras synder!» Och i likhet med den lilla flickan från Juda land, som hade den glädjen att se sin herre blifva återställd, få Herrens tjänare och tjänarinnor därute i Kina i våra dagar glädjas öfver, att än den ene, än den andre af Kinas folk lyssnar till budskapet om den store profeten, hans makt och villighet att frälsa, och verkligen vänder sig till honom, hvars blod förmår aftvå äfven syndens spetälska. Ja, intet ord från Gud skall någonsin mista sin kraft! Sanningen häraf bevisar sig åter och åter.

Tal. slutade med att till de närvarande ställa en varm uppmaning, att, ifall de icke hade funnit lifvet i Guds Son, icke dröja med att komma till Herren Jesus». Komma vi till honom», hette det till sist, »då skola också vi blifva missionärer, som sprida välsignelse till många spetälska; då skola också vi göra många fattiga rika och många olyckliga saliga.»

Redogörelse för Sv. missionens i Kina 17:de verksamhetsår.

A. Missionsfältet.

»De skola glädjas, när de se murarelodet i Serubbabels hand.» Sakarja 4: 10.

Efter en 70-årig fångenskap återvände de landsflyktige judarne till sitt egendomsland. Vid Babels elfvar hade de suttit och gråtit, då de tänkt på sitt Sion. Harpljuden och fröjdesången hade tystnat. *»Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land? Om jag förgäter dig, Jerusalem, så förgäte mig min högra hand! Min tunga låde vid min gom, om jag ej minnes dig, om jag ej håller Jerusalem för min allra största glädje.»*

Ps. 137: 4—6.

Under en Josuas och Serubbabels ledning upptogs med ifver återuppbyggandet af det förstörda templet. Utan motstånd skulle detta dock icke äga rum.

»Judas och Benjamins motståndare lejde rådgifvare mot dem för att göra deras beslut om intet, så länge Kores, konungen i Persien, lefde, och till dess Darius vardt konung i Persien». Esra 4: 1, 5.

Efter 15 års hvila återupptogs det nedlagda arbetet. Konung Darius, som tagit noga kännedom om den af Cyrus utfärdade befallningen, utgaf förnyadt påbud om templets återuppbyggande. Josua, Serubbabel och allt folket, uppmuntrade af profeterna Haggai och Sakarja, togo sig före att med all ifver fortsätta arbetet. Väl fällde de gamle, som tillbedt i det förra templet och ihågkommo dess härlighet, tårar vid jämförelsen mellan de båda. Men Herrens ord skedde till dem: »Varen faste och arbeten! Jag är med eder.» »Detta sista husets härlighet skall varda större än det förstas.» »Hvem skulle väl förakta den ringa begynnelsens dag? De glädjas, när de se murarelodet i Serubbabels hand.»

Och vi veta, att deras arbete kröntes med framgång efter Herrens ord. »Judarnes äldste byggde och hade god framgång genom profeten Haggais, Serubbabels, Iddos sons profetia; och de byggde och fingo allt färdigt efter Guds befallning». Esra 6: 14.

* * *

I denna tid uppbygger Gud åt sig ett nytt, andligt tempel på apostlarnas och profeternas grundval och med Jesus Kristus som hörnsten. De troende i Jesus Kristus, det andliga Israel, äro hans byggningsmän. Och likasom fordom åt Serubbabel så anförtror Herren ock nu åt några att taga ledningen om hand. I hemländerna arbeta ordets förkunnare och lärare, på missionsfältet hans sändebud. »De skola glädjas, när de se murarelodet i Serubbabels hand.» Herren tänker evinnerligen på sitt förbund och vakar på ett förunderligt sätt öfver sitt folk och sina löften, äfven då det för människors ögon ser ut, som skulle hans riksplan omintetgöras.

Judalandet ödelagt, Jerusalem förstördt, templet uppbrändt och folket förskingradt. Hvilken mörk tafla! Fanns väl någon utsikt till räddning? »Hvar är din Gud?» Så frågade fienderna. Dock, se, han låter sig ej saknas. Ett ögonblick varar hans vrede, hela lifstiden hans nåd. »Enligt ordet af det förbund, som han gjorde med dem, då de utgingo från Egypten» (Haggai 2: 6), var Herren med sitt folk såväl i den ljusa som i den mörka dagen, och då frihetstimmen slog, och de kvarblifna jämte de under fångenskapen födda återvände till sitt land och företogo sig att uppbygga det nedrifna, gladdes helt visst Herren med sitt folk, då han såg »murarelodet i Serubbabels hand.»

Den af israeliterna uppbyggda tempelbyggnadens grundval var begränsad, och templet motsvarade icke i prakt och härlighet det Salomonska. Den nu under byggnad varande andliga tempelbyggnaden åter sträcker sig till jordens ände. »I väster skall man frukta Herrens

namn och i öster hans härlighet.» Motståndare, hemliga och uppenbara, skola alltid finnas, men trots allt resa sig murarne högre dag från dag, år från år.

Nu stormen, o tider, hans kyrka står fast:
Som ljuset sig sprider hans lära med hast:
Utgå i all världen hans sändningebud
Och vittna bland svärden och bålen om Gud.»

Förödande var den storm, som öfvergick den del af tempelbyggnaden, som reser sig på Kinas gamla mark, under det för all tid minnesrika året 1900. »Bland bålen och svärden» aflades härliga vittnesbörd om den lefvande Guden. Väl pröfvades tron och sviktade modet, då nästan allt arbete för en tid måste läggas ned, men nu, nu är murarelodet åter i Serubbabels hand, och Herren glädes med sitt folk.

* * *

Då vi nu gå att för missionens vänner afgifva en redogörelse öfver arbetet under det förflutna året, är det med den förståelsen, att ett andligt arbete ej kan i allt jämföras med ett jordiskt. Kristi kyrka uppenbarar sig i såväl synlig som osynlig motto. Murarelodet har under året icke hvilat, ty på den gamla muren har byggts, och grunden — Jesus Kristus — har lagts på förut ouppbruten mark. Medvetandet om att det i hemlandet finnes en stor skara bedjande och uppofrande vänner, som deltagit med oss i både glädje och sorg, har nu som alltid underlättat arbetet. Således *dela vi ansvaret* och kunna gemensamt uppmuntra hvarandra med att arbetet icke är fåfängt. »Det sista husets härlighet skall varda större än det förstas.» »Jag skall bo hos dem och vandra bland dem, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.» 2 Kor. 6: 16.

Tecknen tyda på, att kröningsdagen, då Herren, som vi söka, skall komma till sitt tempel, ej kan vara så långt borta. Skulle ej vi få upplefva den, hvilken nåd dock att »för vår samtid få tjäna Guds vilja» såsom trogna förvaltare af de gåfvor, han åt oss anförtrott!

Lönen: »Väl, du gode och trogne tjänare — gå in i din Herres glädje» skall mer än ersätta, hvad vi nu för hans skull försakat.

* * *

I likhet med hvad under föregående år varit fallet, redogöra vi nu för en provins i sänder och göra då början med den, i hvilken arbetet först upptogs, nämligen

Shansi.

I **Yuincheng** förestods under tre fjärdedelar af året verksamheten af syskonen *Axel* och *Anna Hahne*. Den senare biträddes i arbetet af systrarna *Fredrika Hallin* och *Sekine Sandberg*, under det att broder *Theodor Sandberg* fortsatte med skötandet af det maktpåliggande och allt mera växande arbetet som sekreterare för missionen i dess helhet. I maj månad anlände broder *Erik Folke* till fältet, åtföljd af de nya medarbetarne *Andrew Ericsson* och *Werner Wester*.

Till vår gemensamma stora sorg nedbrötos Folkes små krafter fullständigt under den varma tiden, och måste han i oktober återvända hem för fullständig hvila.

Under året ha trenne stormöten hållits, och vid det sista upptogos genom dopet fyra kvinnor i församlingen. Då för några år sedan distriktet delades, kom större delen af detsamma och följaktligen äfven ett antal församlingsmedlemmar under Ishï.

Från verksamhetens början hafva i Yuincheng döpts omkring 60 personer. Vid årets slut utgjorde medlemsantalet 24.

Ett större hus med rymlig gårdsplan har under årets lopp förvärfvats åt missionen. Som det samma var beläget alldeles bakom vårt kapell och särdeles väl lämpar sig för skolverksamhet, fylldes härmed ett kändt behof.

Förutom hållandet af några bibelkurser har syster Fredrika Hallin under höstterminen förestått en skola för 9 flickor.

För närvarande förestås verksamheten af syskonen Th. och Sekine Sandberg, biträdda af syster Fredrika Hallin och broder Werner Wester.

I **Ishï** arbetade vid årets början syskonen *Hugo* och *Naëmi Linder*, *Emma Andersson*, *Maria Harms* och *Inez Berzelius*. Predikoverksamhet hemma och i byarne, behandling af sjuka, opieasylverksamhet och under höstterminen en gosskola har upptagit tiden.

I juli drabbades vi af den smärtsamma förlusten af vår kära syster *Naëmi* jämte hennes lille *Gustaf*. På samma gång vi alla djupt känt saknaden och deltagit i vår broder Linders sorg, måste vi gifva Gud äran, som gaf seger genom Jesus Kristus, och tacka honom för det kära lånet. Hennes missionsverksamhet här ute har helt visst icke varit utan frukt.

I och med syster Naëmi Linders frånfälle måste anordningar vidtagas för att uppehålla och fortsätta arbetet, och således flyttade syskonen *Axel* och *Anna Hahne* i oktober öfver från Yuincheng, så att de nu jämte broder Linder och syster Inez Berzelius handhafva arbetet. Broder W. Wester, som under sommaren bodde i Ishï, flyttade samtidigt till Yuincheng.

Syster Emma Andersson, som vistats på missionsfältet öfver 8 år och väl behöfde hvila, åtföljde broder E. Folke på hans hemresa, medtagande lille Sven Linder.

Syster Maria Harms, som i början af året arbetade på stationen, har under större delen af detsamma, vistats på olika platser, upptagen med sjukvård.

Förutom på hufvudstationerna hållas regelbundna gudstjänster på utstationerna *Pei-chuang*, *Suen-chuang*, *Chang-chuang* och *Lin-chin*. Särskildt har tillståndet inom den första församlingen varit mycket glädjande. Under förföljelsen förnekade ingen af dem, som där tro på Herren, sin Mästare. De äro äfven mycket nitiska uti att själfva göra allt, hvad de kunna, för att utbreda evangelium.

Trenne stormöten hafva hållits. Vid det sista upptogos 8 personer genom dopet i församlingens gemenskap, så att medlemmarnas antal vid årets slut uppgick till 42.

Syster *Signe Lagergren* har under de senaste månaderna meddelat undervisning åt Ragnar Hahne. Gosskolan har haft 13 elever.

Haichow missionsstation har fortfarande föreståtts af syskonen *Henrik* och *Hilma Tjäder*, biträdda af systrarna *Frida Prytz* och *Agnes Forssberg*. Tyngdpunkten af verksamheten har varit inom *Puchow-fu's* område, där de

flesta kristna finnas, men predikoverksamhet har bedrifvits och husbesök ha företagits äfven inom *Haichow's*, *Ü-si-angs* och *Ruicheng's* områden. Under sommaren bodde syskonen skilda åt. Tjäders i en by — Chi-li — 3 mil från Puchow, syster Agnes Forssberg i en by, helt nära samma stad, och syster Frida Prytz nära Haichow. På så sätt spriddes evangelium till flera delar af det stora distriktet. Äfven här ha trenne stormöten hållits, och under året har församlingen ökats med 12 nya medlemmar, så att antalet nu uppgår till 53.

I **Puchow-fu** stad har församlingen, med undantag af lokal, själf underhållit en gosskola på 13 elever, och uppgår dess under året insamlade medel till 125 taels (omkr. 300 kr.), något som bådar godt för framtiden. Missionen har i staden Puchow genom köp förvärfvat sig eget hus, som under år 1904 kommer att blifva permanent bostad för trenne systrar. Verksamheten inom köpingen *Mei-ti* kommer, vill Gud, att i den närmaste framtiden förflyttas till den närbelägna staden *Rui-cheng*.

Shensi.

Tongchow-fu.

I april återvände från hemlandet *August* och *Augusta Berg* jämte systrarna *Anna Eriksson* och *Jane af Sandeberg*. Arbetet har bedrifvits förmedelst predikningar, bibelkurser, husbesök och medicinsk verksamhet.

I staden *Huachow* har lokal förhyrts, och har evangelisten Kao med familj ditflyttat. Gosskola har öppnats under året.

Dessutom uppehålles predikoverksamheten regelbundet hvarje söndag i staden *Ueinan* och om möjligt en gång hvarje söndag i staden *Tungkwan* samt i en by i *Chao-I*-distriktet.

På våren hölls stormöte i Tongchow-fu och på sommaren i Ueinan. Vid sistnämnda tillfälle upptogos 13 personer genom dopet i församlingen.

»Daggryningens» flickskola har varit i verksamhet under höstterminen och besökts af 12 elever.

Sedan i våras hafva bröderna *Jakob Bölling* och *Andrew Ericsson* varit stationerade här, sysselsatta med språkstudier.

Till följd af broder Erik Folkes hemresa nödgades stationsföreståndaren, som tillika var v. ordförande, att upptaga hans arbete.

Då det är önskvärdt, att missionens föreståndare icke är bunden af stationsarbete, torde under det kommande året nödvändiga förändringar i fördelningen af arbetet göras.

Församlingsmedlemmarnas antal är 28.

Han-ch'eng.

Här hafva syskonen *Robert* och *Dagny Bergling*, biträdda af systrarna *Sigrid Bengtsson*, *Christine Angvik* och *Thora Hattrem*, bedrifvit verksamheten med predikningar, husbesök, skol- och opieasylsverksamhet.

Vid de tvenne stormöten som hållits, hafva sammanlagt döpts 11 personer.

Gosskolan har varit besökt af 10 elever.

Ett mycket trefligt kapell har under året uppförts för en summa af 574 taels.

I staden *Hoiang* har hus förhyrts, och hoppas vi att inom kort där få placera trenne systrar.

Dessutom har predikoverksamhet bedrifvits på de tre utstationerna *Si-uan*, *Liu-ri-tsuen* och *Ü-lin*.

I detta fordom så fientliga distrikt har en stor förändring till det bättre inträdt.

Församlingsmedlemmarnas antal är 20.

Honan.

Trots en tids förföljelse och häftigt motstånd har arbetet kunnat fortgå utan afbrott i denna del af vårt distrikt. Till följd af skatternas förhöjning var det stor oro och jäsning i sinnena, och man fruktade, att en allmän förföljelse skulle utbryta mot såväl oss som de infödda kristna. Här och hvar voro plakat uppsatta i syfte att uppvigla folket. Under studentexamen i Iong-ning stormade de studerande missionsstationen, slogo sönder en del möbler, stulo böcker o. s. v., men Herren sände hjälp i rätta stunden. Hvad som för ögonblicket såg hotande ut, afvändes, och våra systrar fingo förnyad anledning att tacka Herren för undfången hjälp.

Sin-an.

Vi äga här tvenne hyrda lokaler. I den ena bo syskonen *G. A.* och *Mina Stålhammar*, i den andra systrarna *Sigrid Engström* och *Maria Pettersson*. Gemensamt hafva de med de medel, som stå till buds, sökt sprida kunskapen om Jesus Kristus. Kanske har den evangeliserande sidan af arbetet med upprepade besök och resor inom distriktet varit särskildt utpräglad. Äfven i den 4 $^1/_2$ mil från Sin-an belägna staden *Nien-chi* finnes förhyrd lokal vid stora gatan, hvarest regelbunden verksamhet bedrifves.

Systrarna Sigrid Engström och Maria Pettersson voro öfver en månads tid ute i byarna på Honan-fus norra landsbygd och vistades äfven en tid i samma by, hvarifrån de under förföljelserna år 1900 måste fly. Där var rätt mycken rörelse, och de kände sig uppmuntrade af besöket.

Gosskola har hållits i Sin-an.

Vid de trenne under årets lopp hållna stormötena hafva 24 personer döpts, och utgjorde församlingsmedlemmarnas antal vid årets slut 28.

Iong-ning.

Med undantag af den förföljelse, som förut omnämnts, hafva systrarna Anna Janzon och Ebba Burén under året kunnat i frid och lugn bedrifva sin verksamhet, som ej heller varit utan frukt. Gatukapellet har varit öppet under alla marknadsdagarna (6 hvarje månad), och många hafva där hört evangelium.

Månadsmöte med nattvardsgång hålles turvis hvarje månad i staden och turvis uti de tre byarna *Lü-chia-po*, *Iang-po* och *Shang-tuan*. Dessutom hålles hvarje söndag af de troende själfva predikan i tvenne byar, *Yo-chuang* och *Ku-tao*.

Flickskolan har besökts af 10 elever.

Trenne stormöten hafva hållits och 8 personer införlifvats med församlingen, hvars medlemsantal vid årets slut utgjorde 37.

Honan-fu.

Kraftiga hafva de försök varit, som gjorts, att här vinna fotfäste, men motståndet har ock varit starkt. Fol-

kets misstro mot utländingar, som de ansett för spioner, och hvilkas vistelse i provinsen satts i förbindelse med de förökade skatterna jämte mycket annat, har gjort hindren svåra att öfvervinna. Broder Blom gjorde upprepade besök i staden och underhandlade med ämbetsmän och husvärdar, predikade på gatorna m. m., men allt syntes fruktlöst. Slutligen medgaf borgmästaren, att en mindre, staden tillhörig bostad skulle få tagas i besittning, till dess en annan, lämpligare, kunde erhållas. Med glädje begagnade vi oss af anbudet, och evangelisten Kung med familj ditflyttade genast. Efter sin ankomst dit har han flitigt predikat evangelium för folket.

Vid det gamla årets slut kunde vi dock få glädjas åt, att ett hyreskontrakt på 10 år var skrifvet på ett mindre hus och penningarna genom mandarinen öfverlämnade till husvärden, sedan kontraktet blifvit vederbörligen stämpladt. Vår bön till Herren är nu, att det ej må lyckas fienden fråntaga oss, hvad vi vunnit. Honanfolket är kändt för sitt vilda sinnelag, men Herren i höjden, han har makten.

* * *

Af hvad som nu blifvit nämndt, framgår, att missionsverksamheten under året ostördt fått bedrifvas och det med större framgång än någonsin. Vårt arbete, som under den förflutna tiden mera haft karaktären af ett banbrytande arbete, börjar nu, sedan små församlingar här och hvar uppstått, få en annan karakter.

En märkbar förändring i såväl ämbetsmännens som folkets uppförande gent emot oss har inträdt, och surdegen genomsyrar, om ock långsamt, likväl säkert den stora massan. Kina är på många områden stadt i en snabb utveckling. Med eller mot sin vilja måste det »följa med sin tid», och vi fa ju hoppas, att det icke helt och hållet skall vara till landets skada.

Postkontor uppsättas allt fler och fler. Ännu några år, och kanske ett par tre af våra stationer beröras af järnvägen. Evangelii segervagn får ej blifva efter, och då nu vägen är jämförelsevis banad, gifve Herren oss nåd att på allt sätt göra Kristus känd för detta folk!

»Andens svärd det biter än,
Om det förs af kvinnor eller män.»

Vid årets slut uppgick antalet af missionärerna på fältet till 34, däruti da inberäknade de med oss samarbetande systrarna *Christine Angvik* och *Thora Hattrem* från Norge samt *Maria Bordson* från Kalifornien, Amerika.

Hälsotillståndet har på det stora hela varit godt. Väl hafva vi fått stå kring en uppkastad graf, och väl har broder Erik Folke nödgats återvända hem, men i betraktande af vårt stora antal och att deras hälsa ej är stark, måste vi äfven härutinnan tacka Herren för hans godhet.

Det vore orätt att icke i samband med vårt arbete nämna våra infödda medhjälpare, evangelister och bibelkvinnor. Till ett antal af ungefär 20 hafva de under årets lopp stått oss bi i arbetet, de flesta af dem på ett mycket tillfredsställande sätt. Dessutom äga vi frivilliga krafter, som, då deras tid medgifver, med glädje deltaga i arbetet för evangelium. Antalet församlingsmedlemmar uppgick vid årets slut till 234. Under årets lopp hafva 80 nydöpta införlifvats med församlingarna. Skolbarnens antal utgjorde tillsammans 61.

Omkring 200 taels (omkring 500 kr.) har under årets lopp insamlats inom de olika församlingarna, tydande på, att de självfunderhållande principerna småningom arbeta sig fram. De behof, som för närvarande mest göra sig gällande, hvad utvecklingen af arbetet beträffar, äro gosskolor inom alla distrikten, en större flickskola för hvarje provins och en större skola för utbildning af infödda medarbetare. Herren, som ser behofven, skall fylla dem i sin tid.

Till alla kända och okända missionsvänner, som med förböner och gåfvomedel under det gångna året satt oss i stånd att kunna fortsätta arbetet, hembäres ett hjärtligt tack!

Efter den nåd oss gifves, vilja vi i fortsättningen vara Herrens förvaltare och edra sändebud för Jesu skull.

Herren, vår Gud, vare med oss, såsom han har varit med våra fäder! Han öfvergifver oss icke och förskjuter oss icke! 1 Kon. 8: 57.

T'ongchowfu den 31 december 1903.

August Berg.

B. Hemarbetet

har pågått i likhet med föregående år. Missionens årsmöte hölls Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan med föredrag på f. m. af ordf. och pastor K. J. Montelius samt på e. m. med korta anföranden af patron J. Hedengren, kinamissionären J. Eriksen från Norge, d:r Knut Bergh och ingeniör I. Landgren.

Höstmötet hölls i Jönköping den 20 sept. med föredrag af kommittéens ordf. öfver Apg. 13 om den första hednakristna församlingens utsändande af missionärer och af ingeniör Landgren om eld- och molnstoden i 2 Mos. 13 samt af kyrkoherden Hagberg öfver Ps. 18: 37: »Du gjorde rummet vidt för mina fötter.»

Vid mötet afskildes fröken *Ida Andersson*, som några veckor förut hemkommit från sin vistelse på Miss Soltaus hem i London, och kort därpå anträdde resan till Kina.

Pastor K. Palmberg afslutade mötet.

De kära Jönköpingsvännerna hafva alltsedan 1890, då missionär August Berg utgick till Kina, ådagalagt mycket intresse för S. M. K., och det var därför en särskild glädje för de bröder af kommittéen, som kunde närvara vid mötet, att personligen få sammanträffa och hafva gemenskap med dem i Herren.

Missionens årliga tacksägelse- och bönemöte hölls den 14 mars på Hushållsskolan, 19 V. Trädgårdsgatan, då vi äfven hade glädjen att se några vänner från landsorten.

Missionens bönemöten hafva pågått under höstterminen på expeditionen och under vårterminen på K. F. U. M:s lokal.

Missionsresor i landsorten hafva gjorts dels af sekreteraren, dels af br. J. Rinman.

Inom kommittéen ingen förändring.

Antagna missionärer: Fröken *Ida Andersson* och *Natanael Högman*, som under året båda afrest till missionsfältet, den förra i okt. och den senare i nov., samt *Rikard Andersson*, som vid årsmötet kommer att afskiljas och i höst, vill Gud, utgå till Kina.

Missionärskandidater: Fröken *Maria Nylin*, som sedan början af året vistas på Miss Soltaus hem i London, och

postexpeditören *J. Kjellman*, som i medio af maj kommer att resa till pastor *H. Coerpers* missionsinstitut i Liebenzell, Württ.

Hemkomna missionärer: *Erik Folke* och *Emma Andersson*, den förre för att återvinna hälsa och krafter, den senare för välbehöflig hvila efter nio års arbete på missionsfältet. Det skall säkert glädja missionsvännerna att höra, det br. Folkes hälsa redan väsentligt förbättrats.

Till missionsfältet återvänd missionär. Fröken *Mary Ramsten* återvände till Kina i jan. d. år efter 2:e års vistelse i hemlandet. Hon kommer härefter att arbeta tillsammans med våra öfriga syskon i norr.

Ur missionen utträdda missionärer. Fröken *Emilia Ulff* och fröken *N. Fogelklou* hafva på egen begäran utträdt ur missionen.

Tillkomna ombud: Kyrkoherde J. Plym-Forshell, Bexheda, kamrer G. Svensson, Lidköping, folkskollärarne C. Nylin och Karl Sund, Norrköping, komminister K. G. Kjellgren, Sundsvall och pastor G. E. Söderholm, Öfverlännes, Undrom.

Hemgången missionär: Under senare delen af juli nådde oss den synnerligen smärtsamma underrättelsen att fru Naëmi Linder den 14 juli aflidit i rödsot och hennes lille Gustaf ett par dagar förut af samma sjukdom. Detta, det första dödsbudet sedan missionens början, kom så oväntadt. Nyss hade hon varit ibland oss, och vi hade hoppats, att hon skulle få tjäna Herren i Kina under många år, men Herrens väg var en annan. Hon hade fullgjort sitt arbete, och Herren kallade henne till det land, där ingen död mer är, där hans tjänare skola tjäna honom i ännu högre mening. Fru Linder, trogen och nitisk i sin kallelse, efterlämnar ett stort tomrum både hos sina medarbetare och hos de troende kineserna, såsom nedanstående lilla lefnadsteckning, skrifven af en syster på samma station, visar. — *Det sås i svaghet, det uppstår i kraft.* — Med innerligt deltagande hafva missionsvänner i landet i varm förbön burit vår älskade broder Linder fram till Herren, och han har hört bön och styrkt honom på ett alldeles särskildt sätt.

Hemgånget ombud. En varm vän och medarbetare i vår mission har Herren under året hemkallat till de eviga fridsboningarna, nämligen grosshandl. *A. Pettersson* i Lindesberg. Den hemgångne vittnade med frimodighet allestädes om Herren och om hans makt att frälsa. Alltid talade han om seger, och han sjöng sin segersång in i döden, ty hans sista ord voro: »Amen, lof och pris och styrkhet och ära, halleluja!» Han var bland de första, som valdes till ombud för »Svenska Missionen i Kina.»

S. M. K:s Missions- och Bönekretsar. En outsäglig välsignelse och glädje är det att vara förenad med Guds folk i bön. Det ger kraft och vederkvickelse, och löftena om bönhörelse blifva mer lefvande för hjärtat, då man vet, att flere bära fram behofven inför Herren. Missions- och bönekretsarne hafva därför varit oss till stor uppmuntran och stärkt våra händer i det goda verket. Ledaren för en sådan krets skrifver följande:

»Först vill jag nämna, att vi hafva haft dyrbara stunder omkring Herren och hans ord, då vi samlats för att taga gemensam del af Sinims Lands innehåll och för att bedja och tacka i likhet med många andra bönekretsar. För öfrigt hafva vi haft en god tid från Herren, rik välsignelse öfver Guds folk och många själar, som sökt frälsning. — Då jag såg och hörde, att Gud i sin nåd öppnat många nya dörrar i Kina, blef det som ett behof hos mig att söka göra något mer än hittills för denna mission, hvarför jag med flere bröder och systrar bad Gud om upplysning om sättet att här i vårt förbund få ihop litet medel att bistå denna mission med. Det blef klart för mig och de öfriga, att Gud ville, att vi skulle hafva en offervecka, under hvilken vi inför honom skulle försaka något och gifva åt Herren. Vi hafva nu haft denna offervecka, som inbringade tillsammans med några små belopp i sparbössor kr. 333: 67. Detta belopp är en särskild gåfva af Gud såsom svar på våra böner.»

En annan skrifver: »Huru böra ej våra hjärtan jubla och fröjdas i lefvande Gud! Men vi hafva ju ej rättighet eller lust att njuta ensamma af evangelium, utan må vi förmedla dess kraft ut till de mörka hednalanden! Det känns mycket tungt att höra, att det felas både penningemedel och personliga krafter därute i det folkrika Kina och ej hafva något att sända. Ja, det har smärtat mig djupt, och mer än en gång har jag frågat: »Herre, hvarför?» Så hade jag en liten besparing i händelse af sjukdom eller något skulle inträffa. Nu vill jag sända dessa 100 kr. i hopp, att Herren vill och kan använda dem till sitt namns förhärligande i Kina. Han, som hittills har försörjt mig och de mina, skall fortfarande göra det. Inför Herrens ögon vill jag vandra. Han ser till mig i nåd. Måtte Gud få gifva oss mer verkligt missionssinne!»

* * *

Ett varmt tack till eder alla, kära medarbetare och missionsvänner, för edert deltagande i evangelium under det gångna året!

Ty ifrån solens uppgång och intill dess nedgång skall mitt namn vara stort ibland folken, och på hvarje rum skola rökoffer frambäras åt mitt namn och rena offergåfvor; ty stort skall mitt namn vara, säger Herren Sebaot. Mal. 1: 11.

Slutord.

Af *E. Folke.*

»*Kommen och sen Guds verk; underbar är han i det han gör mot människors barn.*» Ps. 66: 5.

Guds rikes historia, såsom Guds Ande tecknat den i ordet, är helt och hållet genomväfd af denna tanke: »Underbar är han i det han gör mot människors barn». Hvilken underbar kärlek, nåd och makt träder oss ej där till mötes! Hvad har han ej varit för sitt folk under deras främlingskaps tid här på jorden! Hur har han ej burit dem på sina herdearmar hela vägen, tills han tagit dem till sig! Hur har han ej talat till dem ur djupet af sitt hjärta lifvets ord! Hur har han ej låtit den eviga sanningens ljus stråla fram allt klarare tiderna igenom, till dess i tidens fullhet rättfärdighetens sol uppgick med saligheten under sina vingar!

Här är den helgedom, dit vi hafva tillträde; här få vi begrunda Guds underbara storhet; här få vi skåda hans ljuflighet; här få vårt hjärta och vår kropp jubla mot lefvande Gud.

Vårt eget lifs historia bär också samma vittnesbörd: Underbar är han i det han gör mot människors barn. Hur har han ej förstått att styra vår farkost genom lifvets bränningar; hur har han ej i stort tålamod fostrat oss; hur har han ej öfverhopat oss med sitt goda; hur har han ej värmt oss vid sitt hjärta; hur har han ej hugsvalat och hjälpt! »Så har jag gjort», säger han, »och jag vill ännu lyfta, bära och rädda.»

I den mån det förunnats oss att vara med och se Herrens verk i världen, hafva vi fått ännu flera anledningar att med David säga: »Ditt majestäts härlighet och ära vill jag begrunda och dina underfulla verk.» Därför må vi väl efter en kort sammanfattning af det flydda årets erfarenheter såväl i verksamheten ute på vårt missionsfält i Kina som här i hemlandet med frimodighet och under ödmjuk tillbedjan tillropa våra medsyskon och medarbetare: »Kommen och sen Guds verk; underbar är han i det han gör mot människors barn.»

Ju mer vi sysselsätta oss med de underbara ting han gjort, dess mer födes glädje i våra hjärtan och lofsång på våra läppar. Hans namn blir mer än förr vår berömmelse, och vi lära oss att med förtröstan och i stillhet vänta efter hans hjälp.

Äfven genom det flydda årets erfarenheter har han velat öfva oss i tro, fästa vår blick på sig själf och framför allt förhärliga sitt namn. Motsatsen mellan å ena sidan makten hos Gud och hans rikes stora härlighet, å andra sidan ringheten af de personer, medel och omständigheter, hvaraf han betjänat sig, har ofta synts oss alltför stor. Men hur små våra resurser än varit, sedda från mänsklig synpunkt, hur litet vi än varit i stånd att utföra vårt höga uppdrag, har dock Herrens uppsåt haft framgång, och därför skall han hafva äran.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för Svenska missionen i Kina att granska denna missions räkenskaper för år 1903, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse:

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

Behållning från 1902:

På bank innestående	Kr:	54: 67

Gåfvomedel:

Till Allmänna missionsfonden	Kr.	52,902: 05	
» Fonden för infödda arbetare		2,578: —	
» Bokfonden		259: —	
» Skolfonden	»	601: 03	
Flickskolan i Tong-chow-fu		500: —	
» Fonden för evangel. utbildning	»	500: —	Kr. 57,340: 08
Inkomster från Missionshemmets trädgård			62: 85
Räntemedel			» 16: 72
		Summa	Kr. 57,474: 32

Utgifter:

Missionsutgifter:

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr.	45,031: 90	
Missionärernas utrustning och utresor		1,982: 54	
Missionärskandidaternas underhåll o. resor		726: 35	
Hemmavarande missionärers och barns		3,929: 43	Kr. 51,670: 22

Kostnader för fastighet och inventarier:

Diverse reparations- och underhållskostnader för fastigheten vid Dufbo	Kr.	137: 22	
Inventarier till Missionshemmet	»	29: —	
Böcker och kontorsinventarier	»	41: 75	Kr. 207: 97

Omkostnader:

Sekreterarens lön	Kr.	2,500: —	
Biträdande sekreterarens lön		750: —	
Hyra för expeditionen		400: —	
Resekostnader		260: 90	
Sparbössor, trycksaker, annonser och skrifmateriel m. m.		631: 13	
Porto-, telefon- och telegramkostnader		255: 58	
Omkostnader för missionshemmet: Skatter, brandförsäkring, telefon, uppvärmning m. m.		770: —	Kr. 5,567: 61

Behållning till 1904:

På bank innestående	Kr.	28: 52
		Kr. 57,474: 32
Till missionärerna privat har under året öfversändts	Kr.	2,392: 33

Tillgångar:

den 31 december 1903.

I hemlandet:

På bank innestående	Kr.	28: 52	
Egendomen kv. Perlhönan i Dufbo		20,000: —	
Lösegendomen därsammastädes		2,500: —	
Böcker och kontorsinventarier		300: —	Kr. 22,828: 52

I Kina:

Ett hus i Yuincheng	Kr.	4,000:	
» » Haichow	»	2,000: —	
» » Tongchow-fu	»	7,000: —	Kr. 13,000: —
			Kr. 35,828: 52

Skulder:

Inga.

Åtkomsthandlingar till missionens egendom i Dufbo hafva blifvit revisorerna företedda äfvensom brandförsäkringsbref å kr. 20,000 i bolaget Norrland. Hemmets lösegendom är brandförsäkrad för kr. 5,000 uti samma bolag. Beträffande den till egendomen hörande trädgården, hvilken, såsom omnämndes i förra årsberättelsen, blifvit utarrenderad mot kr. 150 per år, har den förändringen vidtagits, att hemmet numera själf öfvertagit vården däraf, alldenstund trädgårdens skötsel, så länge den var utarrenderad, icke befanns tillfredsställande. Vid besök å egendomen har fastigheten befunnits uti väl underhållet skick.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och, då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1903 varder kommitténen beviljad.

Stockholm den 3 maj 1904.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Kommittéen.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
A. Hylander, *kyrkoherde*
I. Landgren, *ingeniör, vice ordf.*
K. G. Magnusson *ingeniör. kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *kapten.*
J. Rinman, *missionslärare.*
*K. Bergh, *doktor*, Tranås
*H. Dillner, *kapten*, Skellefteå.
*K. Fries, *fil. doktor*, Stockholm.
*E. Sandblom, *apotekare*, Jönköping.
*W. Widmark, *ingeniör*, Helsingborg.

*Konsultativa ledamöter.

Missionsexpedition: Malmtorgsgatan 8, 2 tr.
All post adresseras till Kommittéen för Svenska Missionen i Kina, Stockholm.

På missionsfältet arbeta missionärer, tillhörande Skandinaviska Missionen i Kina, grundad i Kalifornien i januari 1903, i förening med »Svenska Missionen i Kina». Skandinaviska Missionens i Kina angelägenheter skötas af en kommitté med säte i San Francisco och bestående af följande medlemmar: Rev. Albin Anderson, ordf., Rev. C. A. Larson, vice ordf., A. G. Dahlqvist, sekr., David Adén, kassör, P. F. Vold, A. P. Nylén, Alb. Gilberg. Dess adress är: Kommittéen för Skandinaviska Missionen i Kina, Scandinavian Sailors' Home, Corner of Drumm & Commercial Sts. San Francisco, Cal. Den mottager, utsänder och redovisar för medel samt pröfvar och utsänder missionärer.

Missionsfältet

omfattar 38 domsagor i provinserna Shansi, Shensi och Honan. Vi äro på detta område den enda protestantiska mission. Fältet är indeladt i följande distrikt:

I Shansi: utom Yuincheng, som är hela missionens hufvudstation, 1) Det östra eller Ishi-distriktet, omfattar 6 domsagor. Station Ishi. 2) Det västra eller Haichow-distriktet, omfattar 5 domsagor. Stationer Haichw och Puchow-fu.

I Shensi: 1) Det södra eller Tongchow-distriktet, omfattar 6 domsagor. Station Tongchow-fu. 2) Det norra eller Hancheng-distriktet, omfattar 6 domsagor. Station Hancheng.

I Honan: 1) Det östra eller Honanfu-distriktet, omfattar 10 domsagor. Stationer: Honanfu, Sin-an och Yongning. 2) Det västra eller Lingpao-distriktet, omfattar 4 domsagor.

Missionärer, tillhörande S. M. K.

*Erik Folke	ankom till Kina	1887
*Anna Folke (född Gran)	» » »	1888
Henrik Tjäder	» »	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	» »	1892
Fredrika Hallin	» »	1889
Anna Janzon	» »	1890
Frida Prytz	» » »	1890
August Berg	» » »	1890
Augusta Berg (född Hulander)	» » »	1892
Axel Hahne	» » »	1890
Anna Hahne (född Watz)	» » »	1893
Carl F. Blom	» » »	1892
Teodor Sandberg	» » »	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug	» » »	1891
Robert Bergling	» » »	1892
Dagny Bergling (född Aas)	» » »	1893
Anna Eriksson	» » »	1892
Ebba Burén	» » »	1894
Hugo Linder	» » »	1894
*Emma Andersson	» » »	1895
Agnes Forssberg	» » »	1896
Maria Pettersson	» » »	1896
Sigrid Engström	» » »	1897
Mary Ramsten	» » »	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	» » »	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	» » »	1897
Jane af Sandeberg	» »	1899
Sigrid Bengtsson	» »	1901
Maria Harms	» »	1901
E. O. Beinhoff	» »	1902
Jakob Bölling	ankom till Kina	1902
Inez Berzelius	» »	1902
Signe Lagergren	» »	1902
Verner Vester	» »	1903
Andrew Ericsson	» »	1903
Ida Andersson	» »	1903
Nathanel Högman	» »	1903
Rickard Andersson.		
Marie B. Bordson (se sid. 26)		

* I hemlandet.

Förutom omnämnda missionärer finnas sedan flera år tillbaka äfven norska missionärer, som deltaga i arbetet. Dessa äro f. n.: Fröknarna Christine Angvik, Ragnhild och Thora Hattrem samt Charlotte Landmark.

Ombud i landsorten:

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämma, Oskarshamn.
Ahlgren V., kyrkoherde, Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., folkskollärare, Kristinehamn.
Andrén, Karl, folkskollärare, Åker.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Bergh, A., kyrkoherde, Barkeryd.
*Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergström, E., kyrkoherde, Odensvi, Odensviholm.
Bergström, G., fil. doktor, Arboga.
Blomberg, K. M., f. d. folkskoll., Dufbo.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp, Värnanäs.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bratt, I., kapten, Göteborg.
Carlsson, C. A., kyrkoherde, Normlösa, Mantorp.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum & Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., kyrkoherde, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växiö.
*Dillner, H., kapten, Skellefteå.
Ehn, P. E., herr, Nyhem.
Elmers, O., kyrkoherde, Vånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Forshäll, J. Plym-, kyrkoherde, Bexheda, Hvetlanda.
Granér, G., folkskollärare, Motala verkstad.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Karlskrona.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Sandseryd, Jönköping.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Heljebol.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, J., folkskollärare, Falun.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Jonsson, P., handlande, Sigtuna.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Kjellgren, K. G., komminister, Sundsvall.
Koch, C. O., tandläkare, Linköping.
Kristoffersson, J., folkskollärare, Sanda, Gotland.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lingström, A., folkskollärare, Öfverrum.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackwad.
Norbäck, O., pastor, Oslättfors.
Norling, J., folkskollärare, Kramfors.
Nylin, C., folkskollärare, Kumla.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olofsson, J. F., folkskollärare, Viklau, Roma, Gotland.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kyrkoherde, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Husqvarna.
Pettersson, A. J., kontraktsprost, Torsåker.

Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Askeryd, Aneby.
Ramsten, H., kommendörkapten, Malmö.
Rinman, Axel, herr, Göteborg.
Risberg, P., kommminister, Mörlunda.
Rydén, A., kyrkoherde, Matfors.
*Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Selldén, H., provinssialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., rektor, Trelleborg.
Sund, K., folkskollärare, Norrköping.
Svanberg, J., maskinist, Karlskrona.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
G. E. Söderholm, Pastor, Öfverlännäs, Undrom.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Thavenius, G., apotekare, Ulricehamn.
Torin, K., kyrkoherde, Foglaryd.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Vester, O. A., domprost, Luleå.
Westerström, K., Landtbrukare, Järfva.
*Widmark, W., ingeniör, Helsingborg.
Willén, G., kyrkoherde, Bergunda, Räppe.
Åkesson, O., folkskollärare, Öfverrum.
Ölander, Alfr., inspektor, Dahla, Åtvidaberg.
* Konsultativ ledamot.

Ishï i fågelperspektiv.

Våren 1892 anlände den första missionären till Ishï. Nyheten spred sig genast i staden. Men sedan den första nyfikenheten lagt sig, var intresset också till största delen borta, och besöken blefvo allt fåtaligare. Alla försök att med evangelii glada budskap upptina kölden och likgiltigheten eller att med Guds lags åskor väcka de i falskhet och orättfärdighet bundna samvetena visade sig fruktlösa. Ja, till slut kände sig nämnde Herrens tjänare liksom profeten mången gång färdig att utbrista: »Hvem tror vår predikan, och för hvem varder Herrens arm uppenbar?»

Är det då möjligt, att evangelii utsäde kan slå rot äfven i en sådan jordmån? Är det månne icke klokare att nedlägga sina krafter där, hvarest marken genom civilisationens insteg i någon mån blifvit förberedd?

Ej långt från missionsstationen ligger ett högt berg; imponerande reser det sig mot skyn. Vi följas åt upp till dess topp. I det hänförande panorama, som nu utbreder sig för din blick, skall jag utpeka några punkter, dit strålarna af nådens sol, trots alla för det mänskliga förnuftet oöfvervinneliga hinder, banat sig väg för att ur det tusenåriga mörkret frambringa doftande planteringar till Guds ära. Må det stärka din tro och lifva din nitälskan!

I söder ligger framför oss östra delen af den väldiga Singanslätten, omgärdad såsom med en skyddsmur af en 100 km. lång bergskedja. Städerna Puchow, Ühsiang, Haichow och Yuincheng äro belägna på denna slätt. Men jag vill nu berätta om en liten församling, belägen 35 km. från Ishï vid foten af den ås, som från öster till väster genomskär slätten. Platsen kallas

Chang-chuang.

Där samlades söndagligen en skara troende, nästan alla f. d. opierökare, som genom tron på Kristus lösgjorts från det fäderneärfda lefvernet för att tjäna den sanne Guden. Det råder stor torka, och hungersnöd står för dörren. Ängslan och bekymmer intaga allt mer sinnena. Hufvudmännen för byarna i grannskapet besluta hållandet af en stor afgudaprocession samt två dagars fasta. Man skulle gå »man ur huse», hvar och en med hufvudet omlindadt med en pilkrans, för att deltaga i processionen för att dymedelst beveka himlen att sända regn. De kristna samla sig på aftonen i all hast. »Hvad skola vi göra? Skona oss själfva och gå med eller vägra att deltaga och bära följderna?» Efter bön om ledning beslöto de att såsom en man stå fasta för Herren. Processionen gick af stapeln. Deltagarne skuro tänderna af raseri och förklarade: »Vänta, tills fastan är förbi, så skola vi nog näpsa eder, som våga reta gudarna och förstöra vårt verk!» I sin nöd sände bröderna bud till sin pastor, bönfallande honom att uttänka någon utväg för att komma dem till hjälp: »Detta är ingen vanlig förföljelse, utan stort lidande väntar oss», så slutade brefvet. Den allsmäktige Guden, hvars ögon äro vända till de rättfärdiga, stillade dock fiendernas raseri genom en sin tjänares mellankomst.

Norr om slätten på åsen vid bergets fot ligger byn

Chou-chia chuang.

Äfven här har Herren en liten skara församlingsmedlemmar och forskare i läran. Bland de senare är äldste församlingsmedlemmens dotter ett slående exempel på Guds nåd. Då fadern hemkom från en opieasyl såsom en ny människa och talade om Jesus såsom Frälsaren, gjorde detta djupt intryck på både hustru och barn. Äldsta dottern, tidigt förlofvad i grannbyn, blef kort därefter gift och inträdde som medlem i en kristendomsfientlig familj. Som hon ej haft tillfälle till skolgång, hade hon ej hunnit lära sig läsa mer än några sånger i sångboken, som var henne en stor skatt. Genom att på bladen fastklistra röda tyglappar, som stucko ut ur boken, kunde hon hitta dessa sånger. Hon skulle i sin nya omgifning få kämpa hårdt för sin tro och måste ofta uppbära bannor, t. ex. då hon blef funnen böjande knä i bön. Värst var det, när man gömde hennes skatt, sångboken. Hon bar dock allt undergifvet. När föräldrarna om söndagen samlades till bön, kunde hon vanligen komma hem och få tröst af de sina. Så höll hon ut år efter år. Genom sin flit och sitt vördnadsfulla uppförande mot »de gamla» lyckades hon till sist så vinna hela familjen, att förföljelsen upphörde. Ja, hennes man till och med ålade henne, då hon nyligen begaf sig ut på en resa, att »flitigt läsa och bedja».

Låtom oss nu kasta en blick åt norr och väster! Vi kunna tro oss vara förflyttade till någon af Norges eller södra Europas högslätter, så hänförande ligger landet framför oss. Längst bort i fjärran vid »Ädelstensporten» bryter sig Gula floden plötsligt väg tvärt igenom den massiva bergsryggen. Strax nedanför »porten» upptar den bifloden Fen och slingrar sig sedan som ett bredt silfverband mot söder till Tungkwan. Från floden höjer sig landet terrassformigt åt söder och öster, bildande vidsträckta platåer, öfversållade med byar och genomskurna af väldiga raviner. Hela grottsamhällen äro här utgräfda i det mäktiga loes-lagret (den i Kina vanligast framträdande jordformationen), och i dess botten finner odlaren rik

lön för sin möda. Närmast oss ligger på berget staden Uan-chüen, hvars församling har sin mötesplats i byn

Suen-chuang,

35 km. från Ishï. — Det firas kristlig begrafningsfest i byn. Den unga änkan efter den aflidne, som var en af församlingens pelare, har motsatt sig de hedniska släktingarnas fordran på hednisk begrafning. Guds namn blef förhärligadt. Så kom hungersnöden 1900. Ensam i lifvet, utfattig och ansatt af fordringsägare, måste änkan böja sig för en gammal farbrors vilja och låta bortgifta sig till en fullkomligt hednisk familj. Hon blef nu ålagd att afbryta allt umgänge med de troende. Vid återkomsten efter förföljelsen sökte hennes gamla vänner, missionärerna, att komma i förbindelse med henne. Men så strängt hölls hon af sin man under bevakning, att allt, hvad man efter hemliga budskickningar vågade öfverenskomma om, var, att hon skulle stå i porten till sin gård, när hennes forna lärarinna vid en viss tid skulle gå förbi. De fingo då växla blickar men vågade ej visa något tecken till igenkännande. Sedan dess har f. d. änkan varit föremål för mycken bön, att frihetens timme en gång måtte slå för henne. Dömen om missionärernas glädje, då bland de gäster, som infunno sig vid det sista stormötet i Ishï, äfven infann sig — hennes man. Isen synes bruten. Bedjen för församlingen i Suen-chuang!

40 km. nordväst från Ishï och 20 km. västerut från vår observationsplats ligger nära Gula floden byn

Pei-chuang

med sin församling. En båtkarl hade i en opieasyl genomgått en genomgripande yttre och inre förvandling. Full af nitälskan samtalade han ofta med byfolket om lifvets viktigaste frågor. En dag köpte en af hans grannar en bok: »Två vänners samtal», som oemotståndligt fängslade honom och småningom öppnade hans ögon. En dag sade han till sin hustru: »Jag skall gå till staden.» — »Hvad skall du göra där?» — »Besöka utländingarna.» — Förskräckt utropade hustrun: »Gör du det, så kastar jag mig i brunnen!» — Mannen måste då afstå från resan. Men sanningsbegäret brände i hans själ som en eld, och så vände han sig en dag åter till hustrun och sade, fullt besluten att ej låta hindra sig: »I dag går jag till staden». Hustrun kunde nu ej hindra honom men beslöt noga bevaka honom efter hans hemkomst. Med förundran såg hon honom böja knä morgon och afton samt vid alla möjliga tillfällen läsa sina nya böcker. Hvad som dock mest grep henne, var hans förändrade sätt mot henne och andra. Till slut var hon öfvervunnen. »Jag vill också bli en kristen», sade hon en dag och böjde så knä tillsammans med sin man. Detta var början till den lifaktiga församlingen i Peichuang.

Det var stormöte i *Ishï*, våren 1900. Kapellet, som ej rymde hälften af deltagarna, var upplåtet åt kvinnorna. Männen fyllde det stora missionstältet från Amerika. Vår bekante Chang, äldste i Yuinchengs församling, var utsedd att leda första mötet. Med rörelse började han: »Jag vill bedja er alla om förlåtelse. Jag har varit en otrogen tjänare. Då pastorerna ville öppna denna station, afrådde jag saken och tillrådde dem att gå till en mera betydande stad. Och då jag såg, att det, som jag förutsett, gick mycket sakta framåt, rådde jag dem åter att uppgifva stationen. Jag handlade i otro. Men pastorerna trodde på Gud och bidade efter bättre tider. Och så står jag i dag inför den största samling af kristna, jag någonsin sett! Jag beder eder alla om förlåtelse.»

Förföljelsetiden är längesedan förbi, och det är åter stormöte i Ishï, hösten 1903. Utom troende från ofvannämnda församlingar se vi äfven representanter från församlingen i staden

Lin-chin,

hitkomna för att från Ishï såsom centralpunkt få ledning och hjälp i striden för Herren. Vid församlingsmötet ha redan sju personer genomgått förhör och af församlingen godkänts till dopet. Den åttonde är en ung flicka, 17—18 år. Hon blef i barndomen trolofvad i en hednisk familj. Fadern har ifrigt försökt få förbindelsen uppslagen, men ännu är frågan oafgjord. — »Är du fast besluten att hela ditt lif följa Jesus?» frågar pastorn. »Ja.» — »Hvad det än må kosta dig?» — »Ja.» — »Äfven om din far nödgas gifva dig till den hedniska familjen?» — »Ja.» — »Om det då gäller ditt lif?» — Svaret dröjde en stund men kom sedan klart och tydligt: »Så vill jag ändå icke tillbedja afgudarna.» Det är ett minne för lifvet att ha varit vittne till en sådan bekännelse.

Vittnesbördsmötet, som vanligen är en barometer på församlingens andliga tillstånd, visade, att förföljelsens vågor i stället för att fördränka lifvet blott tjänat till att rentvå församlingen från sådant, som varit till hinder och anstöt för andra. Vi sjöngo bland andra sången: »Vill du med?» Ledaren framhöll, att det gällde för hvar och en, som ännu ej helt gått ut från världen, att besinna sig och i sitt eget inre besvara frågan. Han hade ej talat till slut, förr än den ena efter den andra började ropa: Jag vill gå med, jag vill gå med!» Det var visserligen ingen vacker musik, då dessa »utomstående», män och kvinnor, sedan ensamma af hela hjärtat sjöngo: »Jag vill med, jag vill med! Ack ja, jag vill gå med till det härliga land.» Men helt visst gladdes änglarna i himmelen åt den sången.

Himmelriket är likt ett senapskorn. Det är ock likt en surdeg. Det har under den korta missionstiden förändrat föreställningar och tänkesätt, som i årtusenden hållit människorna i fångenskap och mörker.

»Tiden stundar att samla alla folk och tungomål, att de må komma och se min härlighet», Es. 66. Hvem vill vara med att »samla» i Kina? »— — ty han såg efter lönen» Ebr. 11: 26.

Hugo Linder.

Axplock från Tongchow-fu

Till vår utstation i Huachow gällde min resa allra först. *Hsias*, en ny vän, ehuru gammal bekantskap, kom med sin stora, grå mulåsna och vagn för att vara min körkarl. Själf är han en förmögen landtbrukare, fet och rund och äfven något dryg af sig i medvetandet af sina silfverbitar, sitt jordagods och sina kreatur. Han har emellertid nu för andra gången vants af från opium (första gången för 6 år sedan) och vill på sitt sätt tro på Gud. Vi komma emellertid mycket godt öfverens, han och jag. På kvällen hunno vi ej fram utan stannade i köpingen *Hisas-I*, där några barberare äfvensom några andra finnas.

som vilja tro på Gud. På aftonen hade vi möte i deras lilla lokal. En af barberarne, liksom tre af hans biträden, är mycket snäll. En annan däremot är det mycket svårt att blifva klok på. Kunskap, nit, okunnighet och synd äro på ett besynnerligt sätt hos honom blandade om hvarandra. Han är ej döpt, och jag nästan misströstar om honom.

Vid vår ankomst till Huachow var vår lokal i allra bästa ordning. Vår käre *Kao* med familj bor där. Jag skulle nu börja gosskolan. Flera elever voro anlända och redan i full gång med sina studier. Tillsammans med läraren uppgjordes kursen för terminen, och så fingo de förstås sitt lilla förmaningstal. I Huachow ha vi ock en troende barberare, *Chen Kuang-sin*, han, som under bibelkursen på tillfrågan, hvar hans böneplats var, svarade: »Vid Jordanfloden!» Han tog sig fritt en hel dag i glädjen öfver att jag kom, den käre lille mannen. Kao visade mig en synoptisk öfversikt öfver hela bibeln, som han själf, utan tillhjälp af konkordans eller parallellspråk, utarbetat.

Lik Apollos, »mäktig i skrifterna», lefver han ett tadelfritt lif och är respekterad af alla, kristna som utomstående. Må Herren få bevara honom!

Från Huachow bar det af till *Weinan*. En gång hvarje månad aflägger jag ett besök där. Vi ha där en »Diotrefes», »som vill vara den främste», och som är min pålе köttet. Men vi hafva ock några få, »som icke hafva besmittat sina kläder». Mitt besök afsåg nu liksom alltid att »predika ordet, tillrättavisa, bestrafla, förmana med all saktmodighet och undervisning», 2 Tim. 4: 2.

En några och femtio års gammal militär, som sedan förra året börjat tro på Gud, hade föregående gång af mig fått Herrens bön till läxa. Han repeterade den nu, och då han kom till orden: »Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo», utropade han: »Jag har just nu fått erfara, hvad därmed menas», och omtalade så följande: »För någon tid tillbaka kommo de till mig, folket i min by, för att uppbära penningar till en afgudafest. Jag vägrade att betala, förklarande orsaken hvarför, men sade, att jag gärna skulle gifva till något annat ändamål, som för hela byn kunde vara till nytta. Jag hörde ej af dem på några dagar, tills en dag, då jag var ute på fältet, en yngling kommer till mig, sägande: »De äldste i byn vilja tala med er. Det är fråga om de där pengarna, som de vilja ni skall betala.» På vägen hem mötte jag en annan, som sade: »De ämna slå eder, då ni kommer.» Då blef jag litet rädd men gick ändå. Väl framkommen fann jag byn i fullt uppror, men icke för min skull utan af en helt annan anledning. Nattvakten, som hela byn aflönar gemensamt, hade på begäran uppslagit sitt vakttält utanför den rikaste mannens hus vid ändan af byn och ej i dess midt. Häröfver voro nu alla misslynta, och hade de, just som jag kom, tagit och slagit den förmögne mannen med den påföljd, att min affär helt och hållet fick träda i bakgrunden! Under tiden blef mandarinen underrättad, och har han lofvat utgifva en proklamation, som upplyser folket om att de kristna äro befriade från utskylder till afgudafester.» Så lydde hans berättelse, och ännu en gång utropade han: »Inled oss icke i frestelse utan fräls oss ifrån ondo!»

Detta var ju en praktisk förklaring, som för mannen i fråga helt visst har sin stora betydelse.

På hemvägen besöktes åter Hsias-I med dess barberare. Kaos hustru, som hade varit där och undervisat kvinnorna några dagar, följde nu med oss hem till Tongchow för att hälsa på sin syster.

Vi äro alla, så långt jag vet, tämligen friska. Ryktet förmäler om Japans seger öfver Ryssland, hvaröfver Kina, naturligt nog, gläder sig. Då Herrens domar gå öfver jorden, lära sig folkens innebyggare rättfärdighet.

Mars 1904. *August Berg.*

Tankar vid återblicken på mitt första år i Kina.

Tiden går, nej, jag skulle vilja säga rusar iväg med samma hastighet som våra dagars snälltåg. Det är nu öfver ett år, sedan jag landsteg i Kina, och snart tio månader, sedan jag anlände hit till Tongchow-fu. Denna tid har för mig varit full af nya rön och intryck; allt har ju varit så fullkomligt nytt: land, folk, språk, seder och bruk m. m. Och då jag nu låter den flydda tiden passera revy för min inre syn, är det, liksom sutte jag och blickade ut genom ett kupéfönster på det ständigt växlande sceneriet där utanför: här ett leende landskap, som strax därpå aflöses af en mera karg och torr natur, hvilken i sin ordning får gifva vika för ett majestätiskt, vördnadsbjudande panorama o. s. v. Bilderna växla, men öfver dem alla skiner dock samma himmelska sol, lysande och värmande. Så aflösa hvarandra i mina tankar minnen, rön och erfarenheter från mitt första år på missionsfältet. En missionärs lif är dock icke en lustresa; det är arbete och möda, men just däri gifver Herren sin glädje och sin välsignelse.

Det första arbete, den unge missionären har att gripa sig an med, är språkstudierna, och dessa kräfva flit, ihärdighet och tålamod. Har man icke lärt sig det förut, så får man nu lära det — jag menar icke blott som en teori utan som en lefvande erfarenhet —: att af oss själfva äro vi till intet dugliga. Men får så Herren uttömma oss på all egen kraft och inbillad förmåga, då blifver det rum för Guds allmakt. När man stapplande söker taga de första små stegen öfver tröskeln in i de kinesiska skriftecknens labyrint, hur godt att då hafva en lefvande förvissning om, att Herren själf går före och bereder vägen! Och när så örat kan uppfånga ett och annat ord, kanske en och annan mening, som man förstår, och tungan stapplande börjar framstamma några små fraser, hvilka kineserna kunna fatta — hur glad och tacksam känner man sig icke! Småningom banar Herren vägen: i sin tid utrustar han sina sändebud med språkets gåfva och sänder dem ut i det praktiska arbetet. »Bed och arbeta!» Däri ligger den gamla välbeprofvade och säkra vägen till ett fruktbärande arbete i Herrens tjänst. Det första året ute på missionsfältet är en pröfningens tid; det synes mig, liksom låter Herren sina nyutkomna tjänare genomgå en förberedande examen, innan han sänder dem ut i vingårdsarbetet bland hednaskarorna. De tre stora hufvudfrågor, som vår Mästare då framställer, äro: »Älskar du mig? Vill du helga ditt lif helt åt min tjänst? Vill du helt förlita dig på mig? Och kunna vi så i ödmjukhet med Petrus svara: »Herre, du vet allting; du vet, att jag har dig kär», du vet, att jag vill lefva för dig, att jag vill förtrösta på dig», då sänder Herren oss ut i arbetet med sin välsignelse. Någon skulle kanske vilja invända: »men den examen måste väl hafva aflagts före resan ut till

missionsfältet?» Förvisso, missionärskandidaten måste hafva genomgått denna pröfning, innan han kan styra färden ut till hednaland. Men då han ute på fältet ställits ansikte mot ansikte med verkligheten, och alla hägringar och inbillade illusioner försvunnit, då är det, som om Herren ånyo toge sin tjänare afsides och läte honom genomgå en ny pröfning. Och bestå vi genom Guds nåd äfven detta prof, så sänder Herren oss med kärlekens och fridens evangelium ut i det direkta missionsarbetet. När så tiden är inne, att Herren kan tillropa oss sitt »gå ut», i det praktiska arbetet, då tillfogar han äfven: »Du är min tjänare; jag har utvalt dig, och jag förskjuter dig icke, frukta icke, ty jag är med dig! Sök icke hjälp hos andra, ty jag är din Gud! Jag stärker dig och hjälper dig och stödjer dig med min rättfärdighets högra hand.» Es. 41: 9—10. Med frimodighet och glädje kunna vi då draga ut,» vetande, att vårt arbete icke är fåfängt i Herren».

Då man vistats härute på missionsfältet öfver ett års tid, börjar man småningom sätta sig in i de kinesiska förhållandena; steg för steg lär man känna folket, dess lif och vanor, tankar och åskådningssätt. Man lär sig älska kineserna, man lär sig älska missionsarbetet bland dem. Visserligen ter sig detta arbete i en annan dager nu, än då man på afstånd betraktade det genom fantasiens och illusionernas färgglas. När man icke längre befinner sig i en fantasivärld utan står midt inne i verkligheten, då luttras och renas, då fördjupas den gamla kärleken till arbetet bland dem, som famla och trefva i mörka skuggors land. Dag för dag lär man sig mer och mer inse, hvilken nåd det är att få resa Herrens banér bland hednafolken.

»Gån ut, gån ut igenom portarna, jämnen en väg för folket, gören väg, gören väg, rensen den från stenar, uppresen ett banér för folken.» Es. 62: 10.

Tongchow-fu mars 1904. *Andrew Ericsson.*

På resa

Knappast kan man tänka sig något mera »grått i grått» än en bit af norra Kinas slättland en mulen decembermorgon. Så långt ögat når, endast den grågula färgton, som utmärker Kinas jord. Husen ha samma färg, enär de, i de flesta fall, äro uppförda just af denna jordlera. Cypresserna, skrangliga, vresiga, spridda här och där på fälten, utmärkande någon graf eller tempelgård, stöta vintertiden mer i brunt än grönt, och den späda hvetebrodden, som sedan ett par månader tillbaka sticker upp ur jorden, är ännu ej kraftig nog att verka som ett afbrott i taflan.

Men — se där! Hvad är det, som fängslar blicken och kommer en att utan vidare reflexion tänka: »så vackert det var»? — Hm — bara en hög vackert, gulrödt tegel utmed vägkanten! »Så litet det är, som kan synas vackert, när allt det omgifvande är fult!» var min första tanke, snart följd af en andra.

Jag misstar mig nog ej, när jag drar den slutsatsen, att dessa tegel äro ämnade till en ny tempelbyggnad invid vägen. Sådant är ej svårt att förstå, när man färdats litet i Kina. Man ser nämligen aldrig ett hus ute på landsbygden, uppfördt af tegel eller på annat sätt väl eller vackert byggdt, *aldrig* — det är endast, som ofvan nämnts, den gulgrå jordleran, som tjänstgör som byggnadsmaterial för kinesernas oftast så bristfälliga hus. Hvar helst en någorlunda snygg byggnad sticker fram — något som tyder på ordning och omsorg i den vägen, kan man vara alldeles viss på, att det är ett afgudatempel.

O, hvad det är för en skärande tanke, att detta arma folk, dessa kineser, som själfva till så stor del lefva i smuts och trasor, lämna det bästa, de kunna hopskaffa, för att kunna bygga tempel — — åt hvem? Tänk dig svaret, du, som vet, att ännu i dessa dagar endast ett försvinnande — o, så försvinnande! — fåtal af Kinas befolkning lärt känna den Gud, som vill tillbedjas i Anda och sanning — hvars tempel vi äro, om vi fattat vår uppgift rätt!

Hvilka sorgliga reflexioner är det ej, som åter och åter vilja gripa en vid en blick på detta land och på detta folk!

Men i huru mycket komma dock ej dessa hedningar många kristna på skam! *De* gifva det bästa de ha till sina inbillade gudar, utan lif, utan kraft, — åt väsen, som de tänka sig, som de famla efter, som de frukta för.

Hvad ger *du* åt den Gud, som du känner, som du vet lefver, som du vet *älskar* dig, hvars trofasthet och godhet du pröfvat kanske så långt du kan minnas tillbaka? Låt ej hedningen komma dig på skam!

Gif det bästa du har!

Gif dig själf helt och sätt sedan Gud och Guds intressen främst i allt ditt handlingssätt!

En dagsresa lång kom åter och åter den tanken för mig: det bästa de ha, gifva de sina gudar — för stumma träbeläten lägga de ned sina små tillgångar, frukten af sin svett och möda.

Det bästa de ha åt gudarna!

Gud ske lof, det är ett tempelbygge påbörjadt i detta stora hedningaland, och vi äro kallade hitut att till det templet samla stenar, lefvande stenar, som Herren utvalt, och allaredan se vi en liten grupp här, en där. Ack, hvilken glädje att se dessa små grupper!

Liksom *ögat* fängslades af anblicken af några i vacker färgton hållna tegelstenar utmed landsvägen, så fyllas våra *hjärtan* med jubel vid tanken på hvar och en af Kinas folk, som med sitt lif, i sin vandel, sticker af mot den hedniska omgifningen. Vill ej du, som läser dessa rader, hjälpa till att öka antalet af dessa lefvande stenar?

Du kan göra det genom trogen förbön, genom ditt intresse och genom dina medel. Må du och jag göra *allt*, hvad vi kunna!

Inez Berzelius.

Våra tillfällen i Kina.

Af *James Siwester*, Foochow, Kina.

Kina utgör f. n. medelpunkten för världens tankar. Kapitalister, köpmän, statsmän och militärer — alla hafva blicken fästad på detta land, såsom det där äger den allra största betydelse för deras olika intressen. Järnvägar och grufföretag, köpande och säljande, diplomati och krigsfartyg — det ena som det andra har samband med Kina.

Hvad för intresse har då den kristna kyrkan i Kina, och hvilken ställning böra vi såsom kristna intaga till detta land? På grund af Jesu befallning till sina lärjungar

att gå ut i hela världen har församlingen mot detta land förpliktelser, som måste uppfyllas. Men till verkliga resultat komma vi endast, om Kristus går före. Kina kan genomkorsas af järnvägar, få aldrig så många grufvor upparbetade, blifva världens förnämsta land på affärslifvets område, hafva en regering så god som något annat land, men utan Kristus skola alla dessa välsignelser bevisa sig vara en förbannelse. Det tjugonde århundradets civilisation är en frukt af kristendomen. Att gifva frukten utan fröet skulle vara onaturligt och därför otjänligt. Före västerlandets lärdom, förbättringar och uppfinningar måste evangelium tränga in.

De resultat, hvartill den kristna missionen under det förflutna kommit, gör förpliktelsen ännu mer bindande. Erfarenheten har visat, att kineserna kunna frälsas. Ettthundra tjugufem tusen döpta protestantiska kristna och lika många dopkandidater eller forskare bevisa framgången af hittills gjorda bemödanden. De infödda kristnas hållning under boxareupproret år 1900 bevisar äfven gedigenheten af det arbete, som utförts. Skolor af olika slag hafva inrättats och öfverallt öfverträffat äfven de mest optimistiska förväntningar. Tryckpressarna betala sig numer, och öfverallt hälsas inrättandet af sjukhus såsom en välsignelse i ett land, där sjukdomar äro så allmänna, men läkekonsten i själfva verket är okänd.

Men hvarje omvänd kines är så att säga liktydig med ett halft dussin sanningssökande, och hvarje nybyggd kyrka innebär detsamma som flera nya och öppnade fält. Skolorna hafva uppväckt ett allmännare och mer djupgående begär efter kunskap, och tryckpressarna hafva skapat ett behof af litteratur, omöjligt att f. n. tillfredsställa.

I denna stund stå i Kina fyrahundrasex millioner människor mottagliga för evangelium. För tio år sedan funnos i detta land 900 af murar omgifna städer, i hvilka missionärer voro förbjudna att inträda, och i fem hela provinser var allt slags missionsarbete faktiskt okändt. Nu hafva missionärer inträngt i hvarje provins, nu har hvarje af murar omgifven stad öppnat sina portar för Guds budbärare.

Denna väldiga befolkning utgör i själfva verket en enhet. Där finnes egentligen intet norr och söder i Kina, intet rasproblem att lösa, ingen uppblandning af främmande nationaliteter. Kineserna äro, antingen de träffas i Peking eller Canton, i Kiangsu eller Sz-chuan, i grund och botten hvarandra lika. Både i intellektuellt och moraliskt afseende äro de det bästa bland alla hednafolk. Korsets missionärer kunna gå hvart som helst bland detta folk, stort till antalet, stort till sina utvecklingsmöjligheter, stort till sin förmåga, och utan motstånd bland dem frambära sitt budskap.

Inom Kina skulle blott under loppet af ett år 250,000 människor kunna nås, om vi endast förfogade öfver tillräckliga personliga krafter. Hvad vi mena är, att i hvarje land, där mission har grundats, finnas sådana, som hafva förlorat sin tro på hedendomen och stå öppna för evangelii sanning, men som ännu icke äro tillräckligt upplysta för att kunna mottaga kristendomen. Vi kunna lugnt beräkna, att antalet af sådana personer i Kina uppgår till 250,000

Begäret efter västerländsk bildning har blifvit nära nog allmänt. Regeringen vill hafva konfucianska skolor, men folket vill hafva kristna skolor. Detta bevisas däraf, att regeringens skolor äro fåtaligt besökta, ja, att eleverna t. o. m. måste betalas för att komma, medan de kristna skolorna äro öfverfyllda, äfven fastän eleverna måste betala antingen hel afgift eller en del af de med undervisningen förenade kostnaderna. Under de sista fem åren hafva flere studerande måst afvisas, än som kunnat mottagas, uteslutande på grund af bristande lokaler och lärarekrafter. Tiotusen dagskolor skulle inom en månad kunna öppnas, om vi hade nog med lärare och tillräckligt med medel till deras underhåll. Åt Kristi församling erbjuder sig tillfälle att upplostra nästkommande kinesiska generation. Om detta tillfälle nu försummas, skall det måhända aldrig återkomma, och Kinas evangelisering skall blifva ojämförligt mycket svårare, än den f. n. är.

Kinas millioner, lidande under sjukdomar, vidriga för ögat och smärtsamma för känslan, hafva börjat inse välsignelsen af utländingarnas läkemedel och hälsa därför läkaremissionären öfverallt välkommen.

Begäret efter litteratur har växt till den grad, att hvarje tryckpress, som äges af de kristna, har vida mer arbete att utföra, än som medhinnes. Två gånger så många pressar skulle behöfvas.

Medan allt, som i det föregående nämnts, har afseende på arbetet bland kvinnorna lika väl som bland männen, gör den förnedrade ställning, hvari Österns kvinnor befinna sig, det så mycket viktigare att gripa det tillfälle, som erbjudes för deras höjande. Fäder sända i stort antal sina döttrar till våra kristna skolor, och de kristna kvinnor, som besöka hemmen för att bära evangelium just till kvinnorna, hafva aldrig varit så välkomna som nu.

Det största fält i världen hvitnar till skörd. Bedjen därför skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin säd! Kanske vill han utsända dig, eller vill han bedja dig hjälpa honom att utsända någon annan?

En salig dödsbädd,

Berättelse af *Sekine Sandberg.*

Under det kinesiska nyårets högtid förra året kom en ung blomstrande kinesisk dam hit, som icke mycket hade hört evangelium om Jesus Kristus. En tid därefter kom hon igen, men då sjuk, kom för att söka hjälp ocl. bot för sitt onda. Vi funno hennes sjukdom sådan, att intet hopp om hälsa förefanns — döden hade börjat lägga sin hand på den unga kvinnan. Vi talade med henne om Jesus och både henne anförtro sig åt honom. Men det enda, hon tycktes fråga efter, var att återfå sin hälsa.

Under förra våren hade vi möten i olika delar af staden, i de »sökandes» hem. Jag frågade då den omnämnda unga kinesiskan, om vi finge hafva ett möte äfven i hennes hem, och om hon ville inbjuda sina vänner därtill. Hon svarade, att vi voro så välkomna. När vi infunno oss i hennes mycket prydliga hem, mötte oss där sju af hennes vänner, unga damer, klädda i de mest eleganta kinesiska gröna och röda dräkter, med rikt påhängande silfversmycken, med armband, hårsmycken och pappersblommor i håret. Dessutom voro deras ansikten sminkade röda och hvita. Efter mötet kände vi, att vi hade kommit hvarandra närmare. — Mer och mer aftogo den sjukas krafter, och då vi icke kunde göra något för att återställa hennes hälsa, tillkallade hon en kinesisk läkare. Det dröjde icke länge, förrän hon måste intaga sängen. Där låg hon nu med sina ungdomsrosor vissnade men

med sin blick öppen för sanningen. Under januari besökte vi henne flitigt och dolde därvid ej för henne, att hon snart skulle dö. Det var först en strid för den unga kvinnan vid tanken på att skiljas från denna värld, från sin man och sin lilla dotter, men så fingo Guds kärlek och tanken på evigheten rum i hennes hjärta, och nu blef hon stilla. De frön, Herren hos henne nedlagt, hade slagit rot och skjutit upp.

Hennes ord till oss voro: »Jag tror på Jesus som min Frälsare, jag tror på Jesus för mina synders förlåtelse. O, han älskar mig, och ändå har jag så litet tänkt på honom. Snart får jag komma till honom och se honom.» Ofta begärde hon också, att vi skulle sjunga en sång, som började: »Jesus älskar mig.» Hon bad mycket och bad äfven oss bedja med och för henne. Själf uppmanade hon sin moder till bön, och sin lilla dotter hade hon redan lärt att bedja. När jag för några dagar sedan var hos henne, sade hon leende: »Jag är så trött — för trött att bedja, men jag hvilar hos honom. Mitt hjärta är fullt af frid, ty han har förlåtit mig *allt*. Bed, att han mycket snart hämtar mig hem.»

För en stund sedan kom bibelkvinnan hit och omtalade, att Herren tagit hem den unga kvinnan. Lycklig, full af frid och ljus, hade hon gått hem till sin Frälsare. »Jesus, tag emot min själ», voro hennes sista ord. (Hon afsomnade i nov. förlidet år). De grannar och vänner, som sågo henne dö, voro häpna öfver, att hon ej fruktade för döden och förklarade, att vid hennes dödsbädd voro då inga onda andar närvarande.

De bådo sedan bibelkvinnan komma också till dem för att lära dem samma dyrbara sanningar, som den aflidna hade lärt att tro på, och som gjort henne så lycklig.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Tongchow-fu.

Böneämnen.

För församlingen i Weinan, att Kristi kärlek måtte mera få rum i de troendes hjärtan;

att Herren, i sin tid, ville där bereda åt oss lämplig lokal och arbetare, som ständigt kunna bo där.

Tacksägelseämne.

För gosskolan i Huachow, som nu är öppnad.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Maj månad 1904.

N:o.		Kr. Ö.
333.	O. A., Maden, Bor	20: —
334.	Visby femöresfören. till H. Linder för frivilligt m:arbete	23: 15
335.	O. H. M., till Stålhammars för gästemottagning gm M. S.	10: —
336.	P. J. Muskaregrund, Öregrund	10: —
337.	Jönköpingskretsens kristl. kvinnoförbund till 2:ne bibelkvinnor gm. E. S.	100: —
338.	Syfören. i Lilla prästgården, Kumla gm J. F.	50: —
339.	Söndagsägg gm d:o	10: —
340.	Ett löfte till Herren af onämnd, Attmar	10: —
341.	A. D., Jönköping	5: —
342.	Kinakretsen i Uppsala till inf. evangelist åt Bergling gm M. N.	130: —
	Trpt kronor	388: 15
	Trpt kronor	388: 15
343.	Östergötlands Ansgariifören. gm C. O. K.	300: —
344.	D:o d:o » d:o till evangelisten Kaos underh.	150. —
345.	Till infödd bibelkvinna gm d:o	50: —
346.	Från E. S. gm d:o	2: —
347.	M. G. gm d:o	1: —
348.	Till Fredrika Hallin för anordnande af bibelkurser för kinesiska kvinnor gm S. S.	41: —
349.	H. B., Malmö	10: —
350.	A. de B., Stockholm, till inf. evangelist åt Bergling	75: —
351.	Bidrag till frakt för jullådorna gm E. L., Dalby	22: 50
352.	Sparbössemedel fr. B. S., Gefle	8: —
353.	I. B. gm A. R., Gbg till Böllings underhåll	25: —
354.	B. H. M., Mockfjärd	30: —
355.	S. T., Simonstorp. Sörby, till inf. evangelist	150: —
356.	Kollekt i Risebo gm O. Å—n.	5: 50
357.	Från en missionsvän i K.	10: —
358.	Karlslunda syfören. gm J. A. H., Idehult. Påryd	75: —
359.	J. E., Hör, till frakt för jullådan	5: —
360.	J. E. S., Stockholm	10: —
361.	F. H.	2: —
362.	G. R.	5: —
363.	Frakt till jullådan, onämnd Skåne	10: —
364.	2 Kr. 20: 6. 12	100: —
365.	M. E. B., Ödeshög	15: —
366.	H. & E. till gästemottagning på S—rs station	20: —
367.	E. W.	100: —
368.	Lindes syföreningar gm C. C., Lindesberg	50: —
369.	Till infödde evangelisters utbildande	50: —
370.	K. F. U. M:s missionskretsar till Beinhoffs underhåll gm P. W.	483: 65
371.	I. F. frakt till jullådan	50: —
372.	P. G. P., Erikskil, Borås	100: —
373.	K. F. U. M:s missionskrets Gbg gm A. R. till Böllings underhåll	100: —
374.	Undersåkers mfg gm J. Å.	50: —
375.	A. B., till frakt för jullådan	25: —
376.	L. U. till hus i Honanfu	10: —
377.	Tacksamhetsgärd åt Herren från årets nattvardsungdom gm. O. E., Vånga	31: 75
378.	H. L., Visby, till frakt för jullådan	9: —
379.	Alingsås mfg syförening, till 2:ne flickors underhåll i Anna Janzons skola gm. J. G.	115: —
380.	Stora Mölarps Öresförening gm E. O., Gripenberg	50: —
381.	Syföreningen i Lernbo gm E. H.	15: —
382.	Sandseryds mfg gm S. E. H.	200: —
383.	S. K.	14: —
384.	S. C., Linköping	20: —
385.	M. K., Baggetorp, kollekt till infödd evangelist åt Maria Pettersson	30: —
386.	Till frakt för jullådan gm d:o	15: —
387.	A. G—n, Svenstavik	10: —
388.	A. Thr	2: —
389.	E. B.	5: —
390.	Från Bibelklassen på Ateneum till en bibelkvinna åt Fr. J. af Sandeberg	60: —
391.	Sparbössemedel fr. Brummerska söndagsskolan gm E. H.	82: —
392.	Nacka Öresfören. gm F. F.	21: —
	Summa kronor	3,209: 55

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men när de åter ropade till dig, hörde du dem ifrån himmelen och half dem efter din barmhärtighet många gånger.

Daglig förnyelse.

Det föredrag af Fröken Jane af Sandeberg, som var infördt i majnumret af S. L., kommer på anhållan af flere vänner att utgifvas som särskild skrift och kan till ett pris af 10 öre rekvireras från Sinims Lands förlag, Malmtorgsgatan 8.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.

9. Årg. JULI 1904. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

H. W. Widmark.

†

Den 23 juni detta år hämtade Herren hem till sig en af våra kära medarbetare, nämligen ingeniör *H. W. Widmark* i Helsingborg, som sedan sju år tillbaka varit konsultativ ledamot af kommittéen för S. M. K.

Ingeniör Widmark har besökt tvänne af missionens årsmöten och därvid hållit föredrag, som genomandats af verkligt intresse för missionen liksom för Guds rike i allmänhet. Hans sista besök var vid vårt årsmöte i maj, då han talade öfver detta ord: »Och den lilla flickan sade: O, att min herre vore hos profeten, som är i Samaria!» 2 Kon. 5: 3. Härvid ställde han en innerlig inbjudning till hvar och en, som ej lämnat sig åt Herren, att komma till honom och sedan i sin tur blifva missionär i den kallelse, Herren gifvit honom.

Kommittéen, som känner stor saknad efter den hädangångne medarbetaren, minnes honom med glädje och tackar Herren för den tid den fått samarbeta med honom. »Den rättfärdiges minne lefver i välsignelse.» Måtte Herren hugsvala hans efterlefvande maka och barn! Må missionens vänner ihågkomma dem i förbön! För dem, som älska Gud, är skilsmässan helt kort, och det blir ett evigt återseende inför Lammets tron, där ingen död mer skall vara, icke heller någon sorg, icke heller någon värk.

Ingeniör Widmark var född den 29 april 1839 och

Innehåll:

H. W. Widmark. — I skolen vara mina vittnen. — H. A. W. Bergling. — Brefafdelningen. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning. — Julladdorna.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

son till dåvarande 1:e landtmätaren, sedermera landshöfdingen i Norrbottens län, P. H. Widmark. Han kom i unga år till England och blef chef för en stor lokomotivverkstad i Bristol. Under 18 års tid var han medlem af George Müllers församling. Till Helsingborg kom W. i slutet af 1870-talet och öfvertog där posten som chef för Helsingborgs mekaniska verkstad, hvilken under hans ledning kom till ett stort uppsving.

Ingeniör Widmark var mycket verksam för den inre missionen och uppträdde ofta med andliga föredrag såväl i Helsingborg som på flera andra platser särskildt i Skåne. Han åtnjöt ett allmänt anseende för sin stora duglighet, sin redbarhet och sin kristliga vandel.

I skolen vara mina vittnen.*

Apg. 1: 1—11.

Vi hafva samlats för att fortsätta och afsluta Kinamissionens årsmöte. Det ligger förvisso synnerligen nära för en mission att fira sitt årsmöte just på Kristi himmelsfärdsdag. Hvad var det nämligen, som framför allt annat synes hafva sysselsatt den till sin härlighet återvändande Kristus under den tid efter uppståndelsen, hvarunder han då och då uppenbarade sig för sina lärjungar? Hvad var det, som liksom utgjorde hufvudsumman, af hvad han da särskildt lade dem på hjärtat? Jo, hans hjärtas djupa **åstundan**, att evangelium om honom skulle komma ut i världen. Därom lämna oss de historiska urkunderna flera vittnesbörd. Vi hafva nyss läst, huru Jesus, när han sista gången samlade sina lärjungar, innan han for till himmelen, gaf dem det löftet, att de skulle undfå kraft, när den Helige Ande skulle komma öfver dem. Och i hvad syfte, det framgår af det, som härnäst följer, då han säger: »I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände.»

Läsa vi de fyra evangelisternas berättelser om hvad som tilldrog sig mellan Jesus och hans lärjungar före himmelsfärden, så få vi af dem också tydligt bekräftadt, att det var *missionssaken*, som låg honom allra mest om hjärtat. Johannes berättar för oss i sitt 20:de kapitel om Jesu sammanträffande med lärjungarna på uppståndelsedagens afton. Och hvad är det för ett ord, som vi där höra från den uppståndnes läppar? Han säger enligt v. 21: »Frid vare med eder! Såsom Fadern har sändt mig, så sänder jag ock eder.» Och när han hade sagt detta, blåste han på dem och sade till dem: »Tagen den Helige Ande.» Detta är såsom en handpenning på den andeutgjutelse, som på pingstdagen skulle komma dem till del, och som skulle utgöra deras hufvudsakliga utrustning för fullgörandet af hans uppdrag.

Gå vi till Lukas evangelium, finna vi i det sista kapitlet ett samtal mellan Jesus och hans lärjungar, där han enligt v. 47 f. säger till dem: »Bättring och syndernas förlåtelse predikas i hans namn bland alla folk och först i Jerusalem. Men I ären vittnen om detta, och se, jag sänder öfver eder min Faders löfte. Men I, blifven kvar i staden Jerusalem, till dess I varden beklädda med kraft af höjden».

Gå vi till Markusevangeliet, möta vi där i kap. 16: 15, 16 dessa Jesu ord till sina lärjungar: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen.»

Vända vi oss slutligen till Matteus, finna vi äfven honom i det 28:de kapitlet förtälja oss om, huru just missionen framför allt låg Jesus om hjärtat, så att hans sista ord till lärjungarna voro: »Mig är gifven all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar.»

Hvad som framför allt låg Jesus om hjärtat, innan han uppfor till himmelen, var således att i sina lärjungars hjärtan riktigt nitfästa det uppdraget, att de skulle gå ut med evangelium i hela världen. Och hur skulle det för öfrigt kunnat vara annat? Var det icke för *världen*, han hade gifvit sitt lif? Hade han icke gifvit sig till en lösen för alla? Hade han icke med tanken på sin korsdöd sagt: »När jag varder upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig?» Hur skulle det då kunnat vara annat, än att han såsom den uppståndne, när han återvände till himmelen, först och sist skulle lägga sina lärjungar på hjärtat att gå ut med ordet om honom i hela världen?

När vi nu på Kristi Himmelsfärdsdag få samlas inför den himlafarnes ögon, må då det, som låg honom allra djupast om hjärtat, och som ännu i dag är hans lifs sak, där han tronar på majestätets högra sida i höjden, också genom hans Ande riktigt inristas i våra hjärtan! Man skulle ju kunna tycka, att det måste vara alldeles naturligt för hvarje lärjunge att bära sin Mästares rikssak i hjärtat. Det borde väl icke kunna vara på annat sätt, när man själf smakat och sett, huru ljuflig Herren är, när man själf genom tron fått del af all den andliga välsignelsen i det himmelska, när man själf fått del af det, som är i Kristus Jesus, än att man också i sitt inre skulle vara upptänd för att i sin mån söka gifva andra del däraf. Det synes ju självfallet, att om Kristus genom tron blifvit född i våra hjärtan, också hans kärlekslif, hans lifs intresse skulle vara vårt. Men hvad säger erfarenheten i det stycket? Har den icke mången gång något ganska nedslående att förtälja oss? Jag menar icke andras erfarenhet utan äfven din erfarenhet, ty hvar och en må ju här gå till sig själf. Det synes verkligen vara en möjlighet, att en människa, som själf genom tron kommit i åtnjutande af frälsningen i Kristus Jesus, så uteslutande har omtanke om sin egen frälsning, att Herren Jesu Kristi stora rikssak på jorden icke får uppfylla hennes hjärta, icke verkligen får komma till heders såsom en sak, som griper honne ända in i hjärtat, som tvingar och drifver till någon verklig offervillighet för denna Herrens rikssaks befrämjande. O, man kan midt i det andliga

* Föredrag af pastor T. Lindhagen vid Svenska Missionens i Kina årsmöte i Betlehemskyrkan.

lifvet vara ytterligt själfvisk, andligt själfvisk! Men det är en förbannelse, och, såvidt som det fortsätter så, måste det föra till andlig död.

Å andra sidan ingår det i Kristi lärjungars erfarenhet, att man kan blifva ljum i sitt hjärta, att, sedan kärleken till Herren och hans rikssak under första tiden af nådelifvet brunnit med tämligen klar låga, så att det verkligen varit en nitälskan, för att Herrens ära skulle blifva uppenbar i världen, denna eld småningom mer och mer aftager och kanske till slut blir såsom en glöd under askan, som endast då och då kommer till synes och då ofta i form af en anklagelse i samvetet för den ljumhet, hvari man blifvit insnärjd. Ja, det kan gå *ut för* med en lärjunge lika visst, som det kan gå *uppför*. Och för öfrigt, månne vi icke allesammans såsom lärjungar ständigt på nytt behöfva väckelse till att nitälska för Herrens rikssak på jorden? Månne vi icke ständigt på nytt med den tröghet, som i alla händelser ligger i vår syndiga, köttsliga natur, behöfva höra det där ordet från den himlafarne Frälsaren: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen! I skolen vara mina vittnen»? Behöfver icke denna vittnesplikt, som tillhör hvarje Jesu lärjunge, både direkt och indirekt liksom på nytt komma till oss med sina kraf men också med sin välsignelse? Jo, förvisso. Därför behöfva också vi denna stund på nytt höra detta ord af Herren Kristus: »*I skolen vara mina vittnen.*»

Men låtom oss också akta på fortsättningen af detta ord! »I skolen», heter det, »vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ända.» Jesus ville, att då hans lärjungar undfingo Anden från höjden utgjuten öfver sig, de skulle begynna med sitt vittnande, just där de stodo, men att de sedan efter hans ledning skulle utvidga sitt verksamhetsområde först till Judeen, som låg närmast omkring Jerusalem, sedan till Samarien med dess halfhedniska och halfjudiska befolkning, och sedan ut öfver hela världen ända till jordens ända. Hans mening var icke, att de, när de hade vittnat en tid i Jerusalem, liksom alldeles skulle lämna Jerusalem och gå till Judeen, och, sedan de vittnat en tid i Judeen, alldeles lämna Judeen för att gå till Samarien, och, sedan de vittnat där en tid, alldeles lämna Samarien för att gå till världens ände. Ack nej, de skulle med fotfäste i medelpunkten, där Herren själf hade uppenbarat sin nåd emot dem, efter hans ledning mer och mer utbreda sig, så att det ingenstädes skulle fattas vittnen. Vittnenas skara skulle städse förökas och en efter annan efter Herrens ledning sändas ut allt längre och längre, så att slutligen hela jorden skulle blifva omspunnen af ett evangelii nät, däri själarna kunde infångas till frälsning. Ännu i denna dag är detta Herrens kallelse till hans församling. Det är den väg, han vill, att hans församling alltjämt skall taga. Herren vill icke, att vi skola lämna den ort, där vi själfva hafva fått uppenbarelse af Guds nåd, så att där icke fortfarande skulle vara ett verk för honom. Nej, han vill hafva ett verk t. ex. i detta Stockholm bland dess många tusen själar, som äro så bortkomna från honom och hans sanning. Han vill hafva ett kraftigt evangeliskt arbete midt ibland oss och uppväcka nya krafter, som gå ut med lifvets säd bland dessa skaror. Han vill vidare, att i vårt eget älskade fosterland, som kan sägas vara det Judeen, som sluter sig omkring denna stad, ett kraftigt evangeliskt arbete skall bedrifvas, och han vill härtill kalla nya krafter liksom äfven stärka och på nytt uppväcka de gamla krafter, som finnas. Han vill, att hans evangelium öfverallt skall komma till kraftig utveckling och gå hans ärenden till människors frälsning. Men så vill han också komma åt Samarien. Om vi då skulle kunna jämföra något särskildt område med Samarien, må vi vända våra ögon till de katolska länderna med deras, man må väl säga, halfkristna och halfhedniska gudsdyrkan. Där vill Herren, att ordet skall sås. Där vill han, att korset skall planteras, på det odödliga själar, som under århundraden varit fängslade i gärningslära, måtte vakna upp till att mottaga frälsningen af nåd i Kristus Jesus. Men så vill han äfven, att församlingen, midt under det den arbetar på alla dessa olika områden, skall gå ut ända intill jordens ändar, ut bland de folk, som icke hafva hört evangelium, ut ibland Israel och ut bland hedningarna, ut bland de olika folken och stammarna, på det att de, som sitta i mörker och dödens skugga, emedan de intet sett och intet hört, måtte få del af evangelium och dess nådeskatter. Han vill på nytt väcka sin församling till att fullgöra denna sin vittnesplikt i Jerusalem, i Judeen, i Samarien och intill jordens ände, och han önskar i sin församling utgjuta en sådan kärlekens kraft, att den förmår utspänna sina tält och uppslå sina tältpluggar allt längre och längre bort för att inom evangelii hörhåll samla de odödliga själarna.

Mina vänner, skola vi låta oss uppväckas till detta? Vi äro här blott en liten del af Kristi församling. Men äfven till denna lilla del af församlingen ser den himlafarne denna stund. Äfven denna lilla del af församlingen vill han på nytt uppväcka till att gå hans ärenden.

I dag tänka vi särskildt på det stora Kina med dess millioner där borta i öster, där krigets fackla just nu så fruktansvärdt lågar. Det är en annan eld, som skall tändas därute, än krigets eld. Det är *evangelii eld.* Därute behöfvas flera fridsbudbärare, både män och kvinnor. Vi fröjda oss öfver dem, som redan stå där, utsända från olika länder, öfver bröder och systrar, sända äfven från vårt eget älskade fosterland. De stå där såsom vaktposter här och där i det stora Midtens rike. Det är en missionsstation här, en där, en missionär här, en där. Det är små ljuspunkter på den mörka taflan. Men det behöfves flera vittnen därute, liksom det i hela världen ropas efter flera arbetare i den stora skörden. Kanske det finnes någon ibland oss, som i dag har anledning att ställa sig inför den himlafarnes ögon och fråga: »Herre, har du något ärende till mig i detta syfte?» Finnes här någon, som i dag förnummit en väckelse i den riktningen, någon kallelse från den himlafarne? Ack, böj dig då inför Herren och säg såsom en gång Esaias: »Herre, här är jag, sänd mig.» Jag förstår, att om det är

första gången, kallelsen liksom når tram till dig, har du icke lätt att med sådan afgjordhet säga detta. Du kanske sväfvar på rösten, du darrar, du vet, hvad det gäller. Men böj dig ändå inför Herren och säg: »Herre, *vill* du, *vill* du, och *kan* jag, *kan* jag, så *sänd mig!* Gör mig viss! Öppna vägen för mig! Öppna dörren!» Jag vet, att det bland oss finnes sådana, som *velat* gå men *icke kunnat* gå. Det kan kännas svårt för eder en sådan stund som denna. Mån I få nåd att böja eder inför Herren, under hans underliga ledning med sitt folk, och må han göra eder brukbara i sin tjänst här hemma, eller där han annars kan vilja ställa eder! Må andra gå i stället! Må andra låta sig uppväckas till att gifva Herren offret af sig själfva för hans rikssak! Det vore ju en gåfva åt den himlafarne, som han förvisso med tacksamhet och glädje skulle taga emot. Ja, må Herren tungt och kraftigt få lägga vår vittnesplikt på allas våra hjärtan och på nytt hos oss inskrifva det ordet: »I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände!»

H. A. W. Bergling.

Den 27 mars hemkallade Herren till sig makarna Berglings lille son *Hudson Adolf Wilhelm*, 2 år, 4 månader och 14 dagar. Dödsorsaken var, som det tros, strypsjuka.

Må missionens vänner bedja all hugsvalelses Gud fylla tomrummet i de sörjande föräldrarnas hjärtan, så att de midt i sin smärta må kunna säga: »Herren *gaf*, och Herren *tog*, välsignadt vare Herrens namn!»

Från missionens ledare på fältet.

De senaste månaderna hafva varit mycket sjukliga. Difteri och skarlakansfeber gå epidemiskt. I Han-ch'eng hafva nästan alla, utländingar och kineser, varit mer eller mindre sjuka. För närvarande äro dock alla där, Gud vare lof, krya.

I Tongchow-fu har hälsotillståndet fått vara godt. Vid senaste stormötet afskildes till församlingsäldste *Kao-hsing-shuen* och *Chang Chin-hong*. Vi tro, att detta steg skall föra församlingen framåt ett stycke. Flickskolan i Puchow-fu måste vi till vår ledsnad upplösa, emedan såväl syster Frida Prytz som ett antal af eleverna insjuknat i skarlakansfeber. Flera voro allvarsamt sjuka, men intet dödsfall har inträffat.

Broder Henrik Tjäder har haft en lindrig lunginflammation men är nu återställd. Systrarna Sekine Sandberg och Signe Lagergren hafva rest till Tayuen-fu för att rådfråga läkare.

I Haichow och Ishi hafva stormöten ägt rum, och döptes vid dessa tillfällen 8 personer. Ännu äro ej alla vårmötena öfver, och det troliga är, att flera genom dopet komma att upptagas i församlingen.

Vi ha haft att glädja oss åt besök af broder Franson och af Kina Inland-missionens direktor, mr Sloan. Båda tjänade oss efter de gåfvor, Herren gifvit dem, och välsignelse åtföljde deras vittnesbörd. Vi äro mycket tacksamma, att Gud då och då sänder ut sina tjänare att uppmuntra och vederkvicka oss.

Den 5 april hade vi glädjen få välkomna våra syskon, fröknarna Mary Ramsten och Ida Anderson samt broder Nathanael Högman. Fröken Ramsten och broder Högman skola stationeras i Han-ch'eng, syster Ida Anderson i Haichow. Kriget i öster berör oss icke. Ämbetsmännen hafva fått befallning om att noga beskydda oss. Öfverallt finna vi öppnade dörrar, och Herren verkar i mångas hjärtan.

Vi längta efter att till hösten få se vår evangelistskola öppnad. Ännu är ej vägen klar, men vi vilja hålla på att bedja. »Den som beder, han får.»

Den 23 april 1904.

August Berg.

* * *

Ishi den 30 mars 1904.

Herr J. Holmgren.

Jesu frid!

Jag har just nu kommit hem från en liten missionsresa, hvilken var mycket uppmuntrande. Äfven på platser, där missionärer icke förr varit, blef jag vänligt emottagen, och många voro icke allenast villiga att höra evangelium utan äfven villiga att emottaga det i hjärtat. I ett af dessa hem beslöto de äfven att ej mer tillbedja afgudarne, hvarför de brände dem, medan jag var där. Mannen i det hemmet heter Sie-lifeng och har mycket litet hört om Jesus, hvarför han särskildt behöfver våra förböner, att han må gå framåt och blifva bevarad trots allt motstånd.

Det folket, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus.

I Herren förenade
Agnes Forssberg.

* * *

Yuincheng den 9 april 1904.

Käre herr Holmgren!

»*Han ledde dem och ingen annan.*»

Vi, d. v. s. fröken Ramsten, herr Högman, mr Lutley (missionär tillhörande C. I. M.), som eskorterade oss, och jag själf, ankommo hit till Yuincheng lyckligt och väl sistlidne tisdag den 5 april. Om man frånräknar de tre dagar, vi voro i Hankow, så har resan ifrån Shanghai till Yuincheng tagit endast 3 veckor, och det är ju en snabb resa för att vara i Kina.

Från Hankow reste vi med den nya järnvägen till Chu-matien, hvilket tager en dag. Här stannade vi i ett värdshus öfver natten och fortsatte så nästa dag med gruståget till Yen-ch'eng, hvilket tog omkring 4 timmar.

Här stannade vi öfver söndagen hos mr och mrs Lack af C. I. M., och på måndagen begynte vår resa med de så mycket omtalade kärrorna. Vi hoppades att komma fram till Honan-fu till nästa söndag, men när vi rest ett par dagar och sågo vägarnas dåliga skick, uppgåfvo vi detta hopp. Till följd af den långvariga torkan var sanden å vägarna nästan fotsdjup, hvilket gjorde det tungt för de arma djuren.

Vi tillbringade så söndagen å ett värdshus, och här firade jag min första födelsedag i Kina. Det var en skön, stilla dag, och trots de yttre omständigheterna fick jag i sanning skåda och se Herrens ljuflighet.

Nästföljande tisdag nådde vi Honan-fu, men som missionsstationen därstädes ännu ej är i ordning, bodde vi å ett värdshus utanför staden. Vi dröjde här en half dag, ity att vi skulle byta om kärror.

Herr Blom hade dagen förut rest till Yuincheng för att öfvervara ett finansmöte, men herr Beinhoff sörjde för vårt välbefinnande. Brödernas kock lagade en god utländsk middag och bar till oss i värdshuset.

Nästa dags afton öfverraskade vi syskonen i Sin-an. De blefvo alla så förvånade öfver vår ankomst. Det är ju alldeles något nytt, att man reser denna väg, och inte voro de underrättade på förhand.

Maria Pettersson kom hem en stund efter sedan vi anländt efter att hafva varit borta en månad. Hon sade sig hafva kommit hem »af Andens tillskyndelse». Hon var ej alls väntad den dagen, och själf visste hon ej, hvarför hon reste hem men kände sig därtill tvingad, och hemkommen fann hon lösningen på gåtan.

Vi åto alla kvällsvard hos systrarna, och sedan följde jag med fru Stålhammar hem och sof hos henne öfver natten. Fröken Ramsten stannade hos systrarna, och herrarne gingo till värdshuset. Herr Stålhammar var för tillfället i en by 90 li från Sin-an, där han har en opieasyl. Vi passerade också denna plats och fingo så träffa äfven honom.

Påskaftonen nådde vi Gula floden. Vi fingo ganska lätt en båt, som skulle taga oss öfver. Så instufvades våra kärror med deras laster, alla djuren, vi själfva och många kineser med deras bagage. Det såg mycket för tungt ut, och komna ett stenkast från land fastnade vi å en sandbank. Vinden var ofantligt stark och emot oss, så där sutto vi. Efter ett par timmar togos djuren öfver på en annan båt. Männen arbetade allt hvad de kunde för att få vår båt loss men utan resultat. Kineserna synas icke vara särdeles hjälpsamma. Sålunda var det många af passagerarna, som kunnat hjälpa till, men som nu helt makligt sågo på. Slutligen utsändes dock en segelbåt till vår hjälp, och nu voro vi snart öfver på andra sidan. Vi hade användt 5 timmar för en resa, som kunde ha gjorts på 15 minuter. Ändtligen uppkomna på bergen på andra sidan var det nästan skymning, och kunde vi således ej fortsätta längre den dagen utan fingo tillbringa påskdagen i en by 90 li ifrån Yuincheng.

Nästa dag reste vi ej mer än 50 li. Vägen var mycket svår och bergpassen så smala, att vi oupphörligt blefvo fördröjda af mötande åkdon. Vi mötte hundratals åsnor, mulor och kärror, alla lastade med salt från Yuincheng, hvilket skulle föras ned till floden.

På tisdags f. m. anlände vi hit och blefvo så hjärtligt emottagna af syskonen. Vi kommo just i tid för att få träffa Sandbergs och Signe Lagergren, hvilka dagen därpå reste till Tayenfu.

Fröken Hallin är nu husmor, och herr Linder kom hit i går kväll för att vara här under herr Sandbergs bortovaro.

Nästa vecka kommer mr Sloan, och då vänta vi att få se flera af syskonen här. Tjäders komma upp, och så följer jag med dem till Haichow, där jag skall bli stationerad. Hvad oss resenärer angår, hafva vi hela tiden varit vid god hälsa. Godhet och barmhärtighet hafva följt oss hela vägen. Gud har i sanning beredt allt. Det var en ofantligt stor förmån att få resa i mr Lutleys sällskap och få del af hans rika erfarenheter i arbetet.

Fröken Hallin, fröken Ramsten, bröderna Högman och Wester, alla bedja om sin hälsning.

Eder i Herren tillgifna
Ida Anderson.

* * *

Han-ch'eng den 11 april 1904.

Älskade vänner i hemlandet!

Frid!

Vi hafva denna skatt i lerkärl, på det att den öfversvinneliga kraften må vara Guds och icke af oss.
2 Kor. 4: 7.

Till dess han finner det. Luk. 15: 4.

Det första af ofvan citerade bibelställen har under den förflutna vintern varit mig till mycken välsignelse liksom hela kapitlet, hvarur denna vers är hämtad. Särskildt under början af detta år, då jag under en månads tid var ganska klen och svag, kommo dessa ord åter och åter för mig. Herren brukar så många medel för att bryta ned oss, på det att vi alltmer må få känna och erfara, hvilket verk vi äro, men, prisadt vare hans namn, också hvad *han är*, och hvad *han förmår*. Såsom svar på mångas gemensamma bönerop har Herren återgifvit mig hälsa och krafter. Prisen honom med mig, kära missionsvänner, för den nåd, som blifvit mig vederfaren, för hans egen ljufliga närvaro, för kära syskon härute, som i kärleken vårdade mig under sjukdomen — ja, för all hans oförskylda nåd! Viljen I äfven tillika med mig bedja, att de dagar eller år, som han ännu behagar gifva mig härnere, måtte mera helgas till *hans tjänst*, efter *hans vilja* och till *hans ära!* Jag har nyligen på ett särskildt sätt blifvit påmind om detta lifvets ovaraktighet, då jag under loppet af några veckor stått vid två öppnade grafvar. Under den sistförflutna tiden har jag äfven från Sverige mottagit underrättelse om en älskad broders hastiga bortgång. Den första af dem, som kallades inom vår krets härute, var en af våra församlingsmedlemmar, som för ett år sedan fick emottaga dopet. Den andra var en af syskonen Berglings små gossar omkring 2 $^1/_2$ år gammal. Här har varit mycket sjukligt en tid, och många hafva skördats rundt omkring oss. Lille »Wille», som nu är hemma hos Jesus, var under början af detta år mycket sjuk, men Herren sparade honom då för en liten tid för att nu efter endast 1 $^1/_2$ dags sjukdom kalla honom hem. Han var allas vår lilla »*solstråle*», glad och liflig som han alltid

var, med ett för sin ålder ovanligt förstånd. Han var ej rädd för någon utan mötte alltid kineserna med sitt glada »p'ing-an» (frid) och bugade sig, liksom de göra. Han har i sanning såväl hos dem som hos oss lämnat ett stort tomrum. Jag tycker mig ibland ännu höra honom sjunga på de kinesiska sånger, som han delvis hade lärt. Sista kvällen han var frisk, var jag inne hos de små och höll just på att hjälpa lilla Edla bedja sin aftonbön, då han ej kunde vänta, tills vi slutat, utan gång på gång ryckte mig i kläderna och ropade: »Tant, jag vill bedja.» Föga anade jag då, att det var sista gången han bad sin aftonbön. Kvällen därpå var han så hes, att han endast med stor möda kunde hviska fram något enda ord. Herren har hört gemensamma böner och på ett särskildt sätt hugsvalat våra syskon här med *sin egen hugsvalelse.*

Det andra af ofvan citerade bibelställen kom med sådan kraft till mig, då jag för några veckor sedan var på utstationen Liu-rï-tsuen, hvarest arbetet är ganska tungt. När vi komma dit, samlas visserligen folket både för att se och höra, men det tyckes vara svårt, innan någon kan besluta sig för att öfvergifva sina gudar och tillbedja den lefvande och sanne Guden. Vi hafva under en tid haft regelbundna möten där tre söndagar i månaden. Men då någon af våra infödda varit där för att leda mötena hafva i allmänhet endast några få kommit, hvilket gjort, att de ibland kommit hem ganska nedslagna. Jag vill dock omtala, att vi redan sett någon frukt af arbetet på denna plats, i det att en kvinna från en liten by nära intill förstört sina afgudar och inlämnat sitt namn såsom sökare. Då Thora Hattrem och jag för första gången i början af förlidet år voro på denna plats, kom hon till oss och tycktes genast fattad af ett visst intresse. Hon frågade oss, om vi kunde spisa en särskild kinesisk rätt, som hon nämnde, och då hon hörde, att vi kunde det, sade hon: »Då bjuder jag eder till mig i morgon.» Andra dagen skickade hon efter oss, och vi hade då tillfälle att för den lilla byns befolkning förkunna om Jesus, syndares Frälsare. Sedan dess äro vi alltid välkomna till detta hem. Denna kvinna har äfven varit hos oss två gånger. Sista gången jag var där, bekände hon frimodigt inför sina släktingar och grannar, att hon lämnat sina falska gudar och uppmanade dem att göra detsamma. Bedjen för Liu-rï-tsuen och äfven för oss såväl som för våra infödda medhjälpare, att vi måtte få mer af Jesu nitälskans glöd, hans, som med uthållighet går efter det förlorade — *»till dess han finner det»!* Ja, må vi så vid alla vatten, vetande, att skörden kommer enligt Herrens löfte, äfven om vi ej få se det härnere.

Syster Angvik har haft flera uppmuntrande erfarenheter inom den kvinnliga opieasylen. Några af hennes patienter synas ha fått ett verkligt intresse.

Då vi för några dagar sedan besökte vår privatlärares hem inom Ho-iang-distriktet, förstörde en af de kvinnor, som varit här, sina afgudar. Sonen och grannarna hade gjort allt för att hindra henne, men sedan vi böjt knä tillsammans med henne och anropat Herren om styrka och kraft, förstörde hon tidigt följande morgon alla de gudar, hon tillbedit under många år, och så fingo vi prisa Herren för bönhörelse. Hjärtlig hälsning från

i Jesus tillgifna
Sigrid Bengtson.

* * *

Utdrag ur enskildt bref.

Tongchow-fu den 12 april 1904.

Käre broder!

Guds frid!

För ett par dagar sedan hemkommen från en liten rundresa nedåt Si-an-slätten, skall jag delgifva dig några anteckningar därifrån. Som du kanske förut hört, har broder Franson, Alliansmissionens stiftare, varit stadd på en vidsträckt missionsresa här i Kina. Han har fått vara till stor välsignelse på många ställen, bland annat i Chefoo bland missionärernas barn vid den där af Kina Inlandmissionen upprättade skolan. Kommen därifrån har han besökt nästan alla stationer i Shansi på väg ned till Si-an, Alliansmissionens hufvudplats, och under mars månad äfven våra stationer.

Den 23 reste jag öfver Gula floden för att afhämta honom i Puchow, där just vårens stormöte var ordnadt i samband med hans ankomst. Puchow-församlingen är den talrikaste här på vårt fält. Och utom dess medlemmar hade ett stort antal »sökare» — katekumener och utomstående — samlat sig. Guds Ande var särskildt nära, det förnams tydligt, och många bådo om syndernas förlåtelse och beslöto följa Jesus i bekännelse och lif. Guds kraft uppenbarades också till botande af flera sjuka som svar på bön. Det är ofta, man just i detta stycke finner en enfaldig tro hos kineserna, som kommer vår tro på skam. Ledsamt nog insjuknade broder Henrik Tjäder under mötet och har sedan en tid varit bunden vid sjukbädden, men är nu bättre.

Den 26 ankommo broder Franson och jag hit. Möten voro här ordnade för honom på söndagen, då ej så få samlades. Och vi tro oss kunna med tacksamhet säga, att äfven här välsignelsen ej uteblef. Vi hafva mycket bedit för våra tjänare, att dessa skulle få nåd att fullt taga ut steget på Herrens sida. De äro ju så snälla och tillgifna samt veta så mycket om sanningen, men det afgörande steget har fattats. Det syntes, som om någon förändring ägde rum med somliga nu, med andra under det korta därefter inträffade stormötet.

Härifrån afreste Franson direkt till Si-an, dit jag var honom följaktig. Vi anlände dit på eftermiddagen tredje dagen efter afresan härifrån och aflade först ett besök hos mr Shorrock, (tillhörande engelska baptistmissionen), som här i östra förstaden och i en by en dagsresa härifrån har en storartad verksamhet. Dessa båda platser äro medelpunkter, från hvilka denna på ett underbart sätt välsignade mission sedan utgrenar sig åt olika håll. Herr och fru Shorrock hafva en följd af år stått så godt som ensamma, hvadan mycket af arbetet ligger i kinesernas egna händer. Vårt besök blef endast helt kort. Jag hade bland annat att till mr Shorrock framföra en inbjudan att komma öfver till Tongchow och medverka vid det kommande stormötet. Dessutom behöfde vi få närmare reda på, hvar Alliansmissionens missionsstation var belägen. Det är nämligen ingen lätt sak att hitta i Si-an, ty staden har väldiga dimensioner. Den har ju en tid varit Kinas hufvudstad. Invånareantalet är numera betydligt minskadt. Uppgifterna äro mycket olika, men säkert torde där finnas en 350,000 människor. Vi fingo en man, som skulle visa oss vägen, och sittande på kärrans öppna framdel, hade jag tillfälle att taga gatorna i betraktande. Det är

en ingalunda lätt sak att med en bred kärra komma fram genom de trånga gatorna, där utrymmet tyckes vara beräknadt med matematisk noggrannhet, men de kinesiska körkarlarne äro märkvärdiga. Utan tömmar, endast med tillhjälp af piska och tillrop, kunna de klarera hvarje vägställe. I den mån, som Kina öppnas för västerländsk kultur och industri, ser man, huru gatornas utseende i storstäderna får en mer »civiliserad» prägel. Också kan man numera i Si-an få köpa ungefär samma varor som i kuststäderna, där västerländska förhållanden i mångt och mycket råda. Dock äro prisen på grund af frakter och mellanhänder ännu så höga, att det ställer sig billigare att rekvirera från kusten. I den mån järnvägarna bli färdiga, torde någon förändring häri inträffa.

Omsider letade vi oss fram till syskonen Hagqvists missionsstation i närheten af västra stadsporten. Broder Hagkvist, som är Alliansmissionens finanssekreterare, förmedlar också alla försändelser och all frakt till norra Shensi och Kansuh. Hans arbete är därför af hufvudsakligen praktisk beskaffenhet. Det egentliga evangelisationsarbetet är förlagdt till västra förstaden, där syskonen Nordlund jämte ett par medarbetare äro bosatta. Här skulle också broder Franson hålla sina möten. Jag hade ej tillfälle att öfvervara desamma utan måste dagen efter vår ankomst anträda återfärden, synnerligast som jag skulle taga en omväg för att besöka syskonen Ahlstrands i Kien-cheo. Arbetet i dessa trakter d. v. s. nordväst från Si-an, tyckes vara jämförelsevis hårdt. Den naturliga jordmånen, ehuru mycket beroende af nederbörd, är af den allra bästa beskaffenhet, hvadan befolkningen är ganska välmående. Här ute som där hemma besannas det, att »det är svårt för en rik att ingå i Guds rike». Där de lekamliga behofven äro fyllda, tyckes föga rum finnas för de andliga. Kommer härtill brist på förtroende till utländingarna, ökar detta svårigheterna.

Härifrån tog jag hemvägen öfver Li-tsuen, där herr och fru Renius, tillhörande Alliansmissionen, nyss börjat arbeta, samt San-üen, vår gamla verksamhetsort, där broder Berg en tid var stationerad, och hvilken plats nu är öfvertagen af den förut omtalade engelska baptistmissionen.

Efter nära tvänne veckors bortovaro återkom jag hit den 8 april, dagen innan vårt stormöte skulle börja. På grund af förhållandena måste det denna gång inskränkas till endast tvänne dagar, i stället för att, som ofta annars är fallet, hållas under tre. Mötet inleddes tidigt på lördagsmorgonen den 9 med morgonbön af evangelisten Kao från Huachow. Sedan höllos på f. m. föredrag af August Berg och mr Shorrock, som anländt på morgonen. Eftermiddagen upptogs af församlingsmöte med val och afskiljande af äldste, vidare af kollektupptagning samt behandling af en del praktiska frågor. Själfva afskiljningen ägde rum på kvällen och präglades af en högtidlig Andens närvaro. Broder Berg riktade till de båda valda, evangelisten Kao från Huachow och herr Chang från Ueinan, några varma och manande ord, utgående från 1 Petr. 5: 1—4, angående en äldstes plikter. Så förrättades afskiljningen under bön och handpåläggning, hvarefter uppmuntringsord ställdes till de båda afskilda af flera bland de närvarande. Mr Shorrock riktade till församlingen några ord angående dess plikter gent emot dessa sina båda tjänare. Jag afslutade sedan mötet. Den andra dagen, söndagen, började med morgonbön af Chang, den ene af de äldste. Vid förmiddagsmötet hade flera af mandarinerna lofvat närvara, men de sände återbud till följd af det regniga vädret. Mr Shorrock och Kao talade godt, den förre om den Helige Andes ämbete i församlingen, den senare om Lasari uppväckande. På e. m. var nattvardsgång samt sedan möte med katekumener. Konferensen afslöts på kvällen med vittnesbördsmöte, inledt af Andrew Ericsson, som för första gången yttrade sig på kinesiska och gjorde »en god start».

Dagen därefter troppade samtliga af, glada efter de båda dagarnes samvaro. Vi hafva stora skäl att vara tacksamma, ty en god och stilla ande rådde, tack vare att vissa stridiga element uteblifvit. Sista kvällens vittnesbörd bevisade ock, att många fått nåd att taga emot sanningen på ett sätt, som förvisso skall bevisa sig i deras lif.

Syskonen här förena sig i en hjärtlig hälsning till eder alla genom

Din i Herren tillgifne

J. Bölling.

* * *

Till Sinims Lands läsare!

Sinan den 15 april 1904.

»*Jag har dina vittnesbörd till min eviga arfvedel, ty de äro mitt hjärtas fröjd.*» Ps. 119: 111.

»*Han utväljer åt oss vår arfvedel.*» Ps. 47: 5.

Jag har ännu i friskt minne, huru ofvan anförda ord för mer än tio år sedan tilltalade mitt hjärta. Jag hade då ingen aning om Guds tankar och planer med mitt lif och fann det därför egendomligt, då jag märkte, att dessa ord: »Dina vittnesbörd äro mitt eviga arf» ständigt likt kallande klockor ringde i mina öron och drogo mig allt mera ifrån det, som jag räknade för att vara min del, mitt arf. Det är sedan dess icke få gånger i mitt lif, som de orden »intet hafvande» haft sin bokstafliga tillämpning på mig, men aldrig har jag känt mig så *verkligt äga någonting* som just då, och af hela mitt hjärta har jag kunnat säga: »Tack Gud, att »*dina vittnesbörd äro mitt eviga arf.*» »Han uppehåller sin arfvedel».

Skulle jag nu blifva tillfrågad om mina erfarenheter under den sista månadens arbete ute i en kinesisk by, så skulle jag svara: Det var ansträngande. Jag saknade min kamrats bistånd i arbetet och hade inga särskilda uppmuntringar, utom att *många fingo höra* om sinnesändring och syndernas förlåtelse i Jesu namn.

Halfva månaden sysselsatte jag mig hufvudsakligast med att undervisa några kvinnor, hvilka, som vi tro, äro värda att räknas med bland Guds församling. De ådagalade stor flit men äro inga ljushufvuden, hvarför vi fingo arbeta å båda hållen. Så kom tiden för marknaden i staden, då folket »från bergen» skulle komma ned för att bevista densamma och i förbifarten se på »en ifrån kvinnolandet», hvilken benämning de i sina samtal vanligtvis gåfvo mig. Många besynnerliga rykten voro i omlopp, och hvarken dessa eller nyheten om, att tjufvar brutit sig in i närmaste hus och stulit bort nästan allt som fanns, syntes betrygga vår ställning, helst som vi voro endast kvinnor i den gård, hvari jag bodde, och de troende männen i byn voro borta. En underlig känsla bemäktigade sig mig, då jag med värkande hufvud gick till hvila på min hårda bädd. Tack vare dagens trägna arbete sommade jag tungt men vaknade med en känsla af djup fröjd. Och om du får höra Herrens ord till mig: »De saktmodiga *skola besitta landet och hugnas af*

stor frid», så förstår du helt visst, hvarför jag icke mer kände någon fruktan hvarken natt eller dag.

En illa beryktad kvinna från byn syntes träffad af sanningen. Hon lärde sig under min vistelse där en hel liten bok och några sånger utantill och försummade icke att komma med på våra gemensamma bönestunder. En god son äger denna fruktade kvinna. Han älskar Herren och beder mycket enträget om sin moders omvändelse. »Allt kan ske för den, som tror.»

Två af de kvinnor, som vid mitt besök förra året sade sig tro på Herren, hade fått lämna denna jord. En af dem hade, medan hon lefde, löst sina fötter, men fick dem ånyo bundna efter sin död. Hon hade fått lida mycket för sin tro, innan hon fick sin bön uppfylld och blef »fri att tjäna Jesus», hvilka ord jag särskildt minnes, att hon brukade använda. Nu är hon fri!

Efter omkring en månads bortovaro från vår station var det något inom mig, som sade, att jag skulle skynda mig hem. Stor blef i sanning min glädje, när jag såg, att Gud lät mig komma hem för att träffa våra kära syskon, fröknarna Ramsten och Andersson samt broder Högman på deras genomresa till Shansi. Sedan ha vi också haft besök af mr Sloan, hvilken efter fyra dagars vistelse lämnade oss tillika med broder Stålhammar för att fortsätta till Yuincheng.

I Herren förbundna

Maria Pettersson.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar

Böneämne: Att missionens evangelistskola snart må kunna komma till stånd.

Tacksägelseämne: För tvänne nya medarbetare; för återvunnen hälsa bland många af de under våren insjuknade.

Aug. Berg.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juni månad 1904.

N:o.		Kr.	Ö.
393.	Från barnmissionsfören. i Berghäll, Helsingfors gm M. L.	78:	96
394.	» Ragnestorps jungfrufören. gm C. A. C., Finspong, till Anna Erikssons underhåll	50:	—
395.	G. R.	5:	—
396.	K. G. M.	10:	—
397.	Till Vesters underhåll	10:	—
398.	K. R.	60:	—
399.	Auktionsmedel från Sigtuna Luth. mfg gm P. J.	90:	—
400.	E. O. U., Stockholm, till en infödd medhjälpare åt Bergling	50:	—
401.	Gm M. N., Uppsala	26:	75
402.	F. M., Ställberg	15:	—
403.	Bråbygdens Jungfrufören. gm Ch. M., Kristdala	75:	—
404.	Gm Fru L.	1:	—
405.	Onämnd gm M. B.	5:	—
406.	Auktionsmedel från Malmö gm J. S.	446:	52
407.	Onämnd gm d:o	340:	—
408.	Testamente med ränta gm dito	268:	75
409.	H. H. gm dito	100:	—
410.	Syföreningskassan gm d:o	65:	18
411.	A. R. till bibelkvinna åt M. P. ½-års afgift gm d:o	25:	—
412.	M. L. Skolhus-hyra till F. Hallin gm d:o	25:	—
	Trpt kronor	1,747:	16
413.	Försåld lysduk för samma ändamål gm d:o	25:	—
414.	M. B. gm d:o	20:	—
415.	E. S.	10:	—
416.	Tackoffer gm d:o	10:	—
417.	E. N. gm d:o	5:	—
418.	»Ränta i Bikupan» gm d:o	4:	55
419.	Missionsvänner i Hörsta gm P. L. till A. Hahnes underhåll	33:	—
420.	H. S., Hedemora	25:	—
421.	K. F., Stockholm	50:	—
422.	J. T-s sparbössa	5:	42
423.	F., Fornaboda	10:	—
424.	»Förtrösten på honom alltid», allm. kassan 550 kr.; till Bokfonden kr. 100; frakt till jullådan kr. 50	700:	—
425.	Till Nath. Högmans underhåll gm G. E. B.	400:	—
426.	Från »En änka som lefver på undantag» gm G. G.	10:	—
427.	Gm G. G., Motala Verkstad	25:	—
428.	A. A. Kristinehamn, Tackoffer åt Herren	25:	—
429.	Från Daggryningen i Skellefteå gm K. M. A., till skolan i Tong-cheofu	340:	—
430.	Af onämnd. Ett löfte åt Herren gm K. W.	10:	—
431.	Lilla Barntidningen, Jönköping	5:	—
432.	O. S. gm I. T.	5:	—
433.	H. B., Sirebo, Åtorp	10:	—
434.	E. Å.	10:	—
435.	S. J., Gransbo, Tranås	60:	—
436.	Kollekt vid Säbylunds och Folketorps ungdomskonferens gm K. J.	25:	—
437.	Från Ungdomsfören. gm d:o till Vesters underhåll	25:	—
438.	Buldsbods mfg gm M. E. B., Ödeshög	22:	—
439.	K. S., Norrköping gm L. H.	10:	—
440.	E. H. å Kinakort gm d:o	2:	—
441.	N. M. K., Träthult, Kristdala	14:	50
442.	A. & E. R., Göteborg, till Böllings underhåll	30:	—
443.	Till minne af en missionsvän» gm H. R., Kvarsebo	25:	—
444.	Skärfsta syförening gm E. G., Sollefteå	114:	57
445.	A. A., Stockholm	25:	—
446.	V. E.	10:	—
447.	»Tackoffer»	170:	—
448.	G. J., Höreda, Lekeryd	15:	—
449.	D. S., Arvika	10:	—
450.	J. F. A., Uppsala	5:	—
451.	A. E., Skövde, till arbetet på Aug. Bergs station	50:	—
452.	E. L., Kalmar, till gosskolan i Berglings distrikt	10:	—
453.	Barkeryds ungdomsfören. gm K. J. A., Espered, Nässjö	25:	—
454.	B. P-n, Ingelst—n gm S. A., Höganäs öfre	50:	—
455.	Kollekt i Fårbo gm M. K.	15:	—
456.	Hj. S., Trelleborg, I st. f. krans å Widmarks bår	50:	—
457.	O. och H., Ystad	10:	20
458.	K. J. L., Göksholm	30:	—
459.	E. M. till hjälp åt fattiga i Kina	3:	—
	Summa kronor	4,291:	40

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Låten mig hafva omsorgen om mina barn och om mina händers verk.

Jullådorna.

Tyvärr medgaf oss icke utrymmet i juninumret att meddela, det *jullådorna*, i år 12 till antalet, afgingo från Stockholm den 21 maj, och få vi härmed säga ett hjärtligt tack till alla dem af missionens vänner, som med kärlek och omtanke ihågkommit våra utevarande syskon.

Vi tacka Gud för eder alla, tänkande på eder i våra böner, oaflåtligen inför Gud och vår Fader ihågkommande edert verk i tron och edert arbete i kärleken.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman, & Co. 1904.